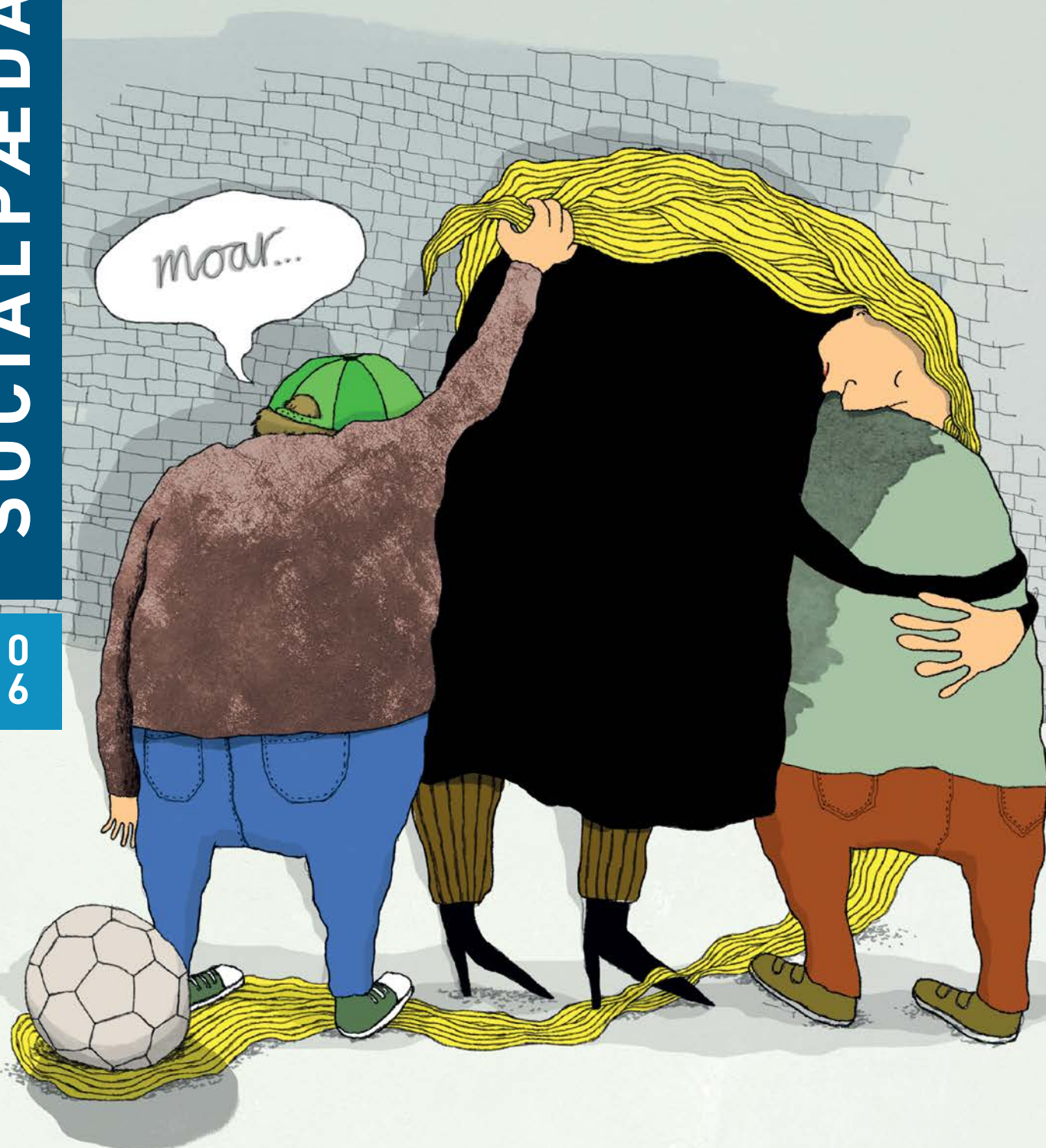


Mine børn og mine børn

Hvordan holder man som familieplejer balancen mellem plejebørn og biologiske børn – og hvordan oplever børnene det?



10/2016

20. MAJ

ISSN 0105-5399

AnsvarshavendeForbundsformand
Benny Andersen**Redaktion**Jens Nielsen (redaktør), jni@sl.dk
Maria Rørbæk, mrk@sl.dk
Tina Løvbohm Petersen, tln@sl.dk
Steven Leweson (layout), stl@sl.dk

Prik, læserindlæg, artikler og anmeldelser er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens eller organisationens mening. Redaktionen påtager sig intet ansvar for uopfordret indsendt stof.

Alle artikler fra Socialpædagogen tilbage til 1999 kan findes på www.socialpaedagogen.dk/arkiv

Adresse

Socialpædagogen
Brolæggerstræde 9
1211 København K
Tlf. 7248 6000. Fax 7248 6001
Åbningstid: mandag-onsdag 9-15,
torsdag 9-17, fredag 9-13
redaktionen@sl.dk
www.socialpaedagogen.dk

Læserbreve og kronikker

Socialpædagogen er forpligtet til at optage læserbreve fra medlemmer. De må højst fylde 2.000 anslag. Læserbreve med injurierende indhold kan afvises. Kronikker bringes efter en redaktionel vurdering og må højst fylde 8.000 anslag. Læserbreve og kronikker, der bringes i bladet, offentliggøres også på internettet. Indlæg sendes til redaktionen@sl.dk

Annoncer

Sendes til redaktionen@sl.dk
Se priser, formater, deadlines osv. på www.socialpaedagogen.dk/annoncer

Kommende deadlines

Deadline for læserbreve og stillingsannoncer til 11/2016, der udkommer den 3. juni, er mandag den 23. maj kl. 12.
Deadline for stillingsannoncer til 12/2016 er den 6. juni kl. 12.
For tekstsideannoncer er deadline til 12/2016 onsdag den 1. juni.

Redaktionen af 10/2016 er afsluttet den 11.5.2016

Abonnement

Abonnementspris 2016:
969,00 kr. inkl. moms (24 numre)
Løssalg: 48,00 kr. + porto

Oplag

44.193 i perioden
1.7.14-30.6.15



DANSKE MEDIERS
OPLAGSKONTROL

Produktion

Datagraf Communications A/S, Aarhus

Forsideillustration

Louise Thrane Jensen

Medlem af:



DANSKE MEDIER



KOMMENTAR

Vi skal støtte borgeren i at opnå et meningsfuldt liv – og det kræver den rette faglige støtte på det rette tidspunkt

Lovgivningen skal følge borgerne

Af Marie Sonne

Forbunds næstformand



FOTO: VIBEKE TOFT

Service-loven på voksenområdet skal revideres – og arbejdet er sat på skinner. Heldigvis er det en politisk proces, hvor vi har mulighed for at markere, debattere og komme med forslag på området.

Og forslag og løsninger har vi mange af, selvom der ikke skal være tvivl om, at loven som udgangspunkt er god. Men den trænger på nogle områder til et eftersyn, og det ser vi, når vi arbejder med de borgere, som lever under regelsættet.

En af de store udfordringer er, at service-loven ganske enkelt ikke overholdes. Ankestyrelsens årsstatistik for afgjorte sager i 2015 viser en fejlprocent på 48. Det tal er alt for højt. For bag tallet gemmer sig den virkelighed, at mange ikke får den socialpædagogiske støtte, de har brug for. For mange henvises til både forkert og utilstrækkelig støtte. Dette problem løses *ikke* ved at ændre lovgivningen. Det løser vi ved at stille krav til kvaliteten af sagsbehandlingen og sagsbehandlerne kvalifikationer i kommunerne.

Men derudover mener vi, at det vigtigste sigte med en ny service-lov på voksenområdet er at tage udgangspunkt i borgernes behov. Vi skal støtte borgeren i at opnå et meningsfuldt liv – og det kræver den rette faglige støtte på det rette tidspunkt. Det er også afgørende, at der visiteres til det rigtige tilbud fra start.

Derfor foreslår vi, at der oprettes ressourcecentre, hvor de pædagogiske planer og udførerledet skal spille tæt sammen med myndighedens visitation og udarbejdelse af borgernes handleplan. Indsatsen skal tilrettelægges efter en konkret og individuel vurdering, hvor borgeren inddrages i de beslutninger, der tages.

Der må aldrig blive tale om en standardvare. For alle mennesker har et udviklingspotentiale. Det er vores fornemmeste opgave at understøtte dette. For nogle er udviklingspotentialet at finde et hjem og få et arbejde. For andre kan potentialet være at styrke mestringen af eget liv og opbygge positive relationer til de andre i samfundet.

Der er derfor brug for en lov, der – med udgangspunkt i borgerens potentiale – kan give både habiliterende og rehabiliterende støtte.

INDHOLD

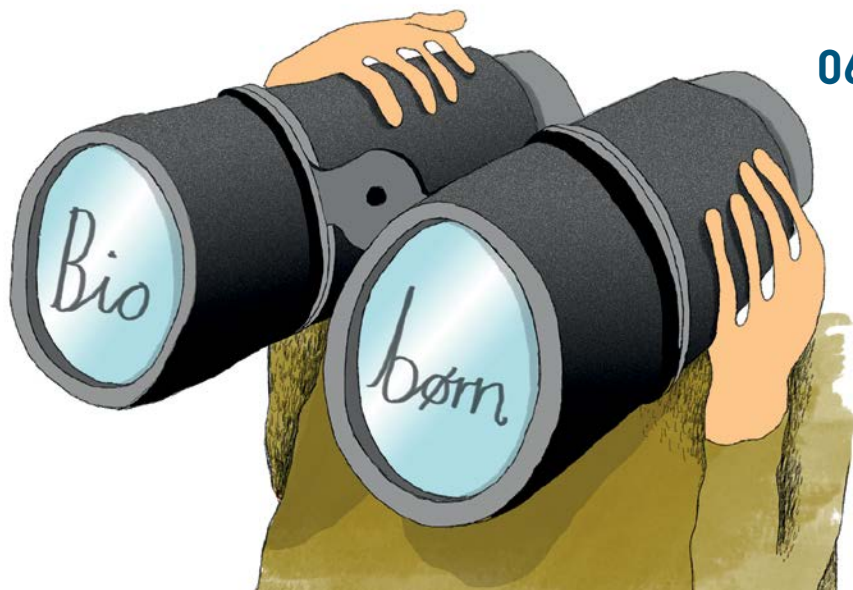


ILLUSTRATION: LOUISE THIRANE JENSEN

06

04 VOLDSFOREBYGGELSE

41 pct. af Socialpædagogernes medlemmer har inden for de seneste tolv måneder oplevet at blive udsat for fysisk vold på arbejdet, når fysisk vold defineres som alt fra overfald og kvælningsforsøg til spyt, niv og krads. Sådan lyder konklusionen i en af tre nye undersøgelser, der alle sætter spot på vigtigheden af voldsforebyggelse – men på et møde mellem de ansvarlige ministre og en række fagforeninger, kom der ingen konkrete resultater. Socialpædagogerne insisterer på, at der skal handles og deltager bl.a. i arbejdet med at lave nationale retningslinjer for forebyggelse af vold

04 Socialpædagogerne presser på**06 FAMILIEPLEJERE**

'De glemte børn' – sådan lyder overskriften for familieplejerne i Kreds Midtsjælland, der vil bruge 2016 til at sætte fokus på deres egne børn – biobørnene. Og mange familieplejere var mødt frem, da kredsens inviterede til et oplæg af netop et biobarn og et plejebarn, der som voksne ser tilbage på barndommen i en plejefamilie. Mød dem og hør tre plejeforældre fortælle om den svære balance mellem 'mine børn' og 'mine børn'

06 Jordhulen, slottet og den store familie**11 De glemte biobørn skal huskes****12 Vores børn er vores kollegaer****13 Konfirmationen blev en øjenåbner****15 Biobørnene må aflyse legeaftaler**

18

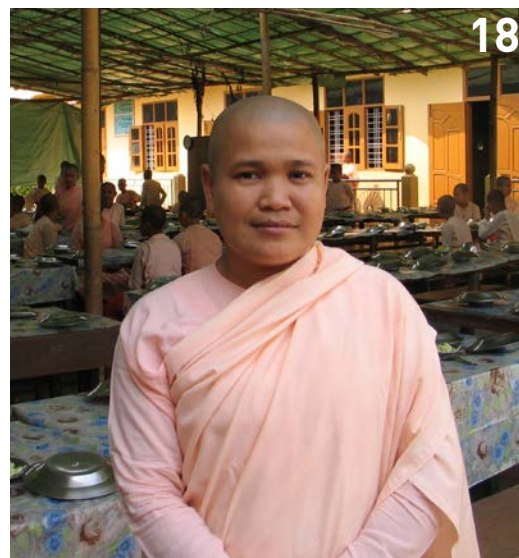


FOTO: MARIKA RØRBEK

17 FAMILIEPLEJERE
Sejr i sag om vederlag**18 INTERNATIONALT**

Hvilke tanker gør en buddhistisk nonne på et børnehjem i Myanmar sig om magtanvendelse, pædagogik og forældreløses savn? Vi har besøgt den kombinerede skole og børnehjem Zabu Oak Shaung en times kørsel fra Myanmar's største by Yangon. Her lever kronragede piger i lyserøde gevandter et liv, der er meget fjernt fra danske børns. Og her kæmper den ledende nonne, Vimala Nargi, for at give dem en god uddannelse – og skaffe nok donationer. 'Det, der gør mig allermest glad, er at se børnene læse. Læsning er vejen til lærdom og udvikling', siger hun

18 Buddhas døtre**21 DEMENS**
Der er brug for socialpædagoger**22 ORGANISERING**
Medlemmerne strømmer til**22 DOKUMENTATION**
Guide til viden om egen praksis**23 ARBEJDSMILJØ**
Ulykker bekæmpes med faglighed**24 SYNSPUNKT**
Udviklingshæmmedes ret til egen seksualitet

VOLDSFOREBYGGELSE

Jeg har det lidt sådan: Kom nu! Kom nu i gang! Men samtidig må jeg også sige, at de to ministre virkelig var lyttende og positive over for vores forslag, og jeg er faktisk ikke i tvivl om, at de tager det meget alvorligt

Marie Sonne, næstformand, Socialpædagogerne

Socialpædagogerne presser på

Umiddelbart kom der ikke noget ud af mødet mellem de ansvarlige ministre og de fagforeninger, der presser på for en voldshandleplan, men Socialpædagogerne giver ikke op. Og der er nok at tage fat på, viser flere nye undersøgelser

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Jeg havde håbet på et mere konkret tilbage-spil på den plan, vi har præsenteret dem for. Der er så meget brug for handling. Så vi fortsætter selvfølgelig arbejdet med at presse på for, at regeringen tager ansvar og trækker i arbejdstøjet.

Sådan lød det fra Socialpædagogernes formand Benny Andersen, da Socialpædagogerne og en række andre fagforeninger i begyndelsen af maj havde holdt møde med såvel sundheds- og ældreminister Sophie Løhde som social- og indenrigsminister Karen Ellemann.

Der havde ellers været store forventninger til mødet, der handlede om forebyggelse af vold på fx socialpædagogiske arbejdspladser – og som kom i stand efter, at en sosuassistent i påsken blev knivdræbt på et socialpsykiatrisk opholdssted.

I hvert fald var netop mødet med fagforeningerne noget af det, socialministeren henviste til, da hun efter drabet blev spurgt, hvad hun ville gøre.

– Jeg vil nu – sammen med sundheds- og ældreministeren – kigge på, hvordan vi kan gøre mere for at forebygge tragedier som denne. Vi vil drøfte med de faglige organisationer, hvad der er

behov for af yderligere tiltag på området. Vi har som samfund ansvar for at sikre, at man kan gå trygt på arbejde, lød det få dage efter drabet.

Kom nu i gang!

Men da mødet blev afholdt knap halvanden måned efter, kom der hverken konkrete løsningsforslag eller håndslag fra ministeriernes side.

– Og det kunne vi selvfølgelig virkelig godt have ønsket os. Jeg har det lidt sådan: Kom nu! Kom nu i gang! Men samtidig må jeg også sige, at de to ministre virkelig var lyttende og positive over for vores forslag, og jeg er faktisk ikke i tvivl om, at de tager det meget alvorligt, siger Socialpædagogernes næstformand Marie Sonne.

Det er der også rigtig god grund til, viser tre forskellige undersøgelser, som alle er blevet offentliggjort i forbindelse med mødet. Den ene er en medlemsundersøgelse, som Socialpædagogerne selv har foretaget med svar fra 1.222 medlemmer. Besvarelserne viser, at 41 pct. har oplevet at blive udsat for fysisk vold på arbejdspladsen i løbet af de seneste tolv måneder, når fysisk vold defineres som alt fra overfald og kvælningsforsøg til spyt, krads og niv (se figur). Ved en tilsvarende undersøgelse fra 2013 drejede det sig om 37 pct.

Den anden undersøgelse har Social- og Indenrigsministeriet selv lavet i form af en såkaldt velfærdspolitisk analyse, der viser, at det ikke er lykkedes at nedbringe omfanget af vold mod ansatte de sidste ti år – tværtimod ligger antallet af anmeldte voldsepisoder til Arbejdstilsynet i 2014 på det højeste niveau siden 2005.

Den tredje undersøgelse, der er lavet af Socialstyrelsen, er en såkaldt caseanalyse af ti konkrete sager om vold på botilbud, og her er konklusionen

bl.a., at alle ti borgere udviste tegn på stress forud for voldsepisoden – og at større opmærksomhed på dette kunne forebygge voldsepisoderne.

– Og her spiller den socialpædagogiske faglighed i høj grad ind, for når borgeren ikke har det godt, kan det ske, at de siger fra – på en uhensigtsmæssig måde, siger Marie Sonne, der mener, at der skal være et langt bedre samspil mellem social- og sundhedsområdet.

Nationale retningslinjer

I en pressemeddelelse lover social- og indenrigsminister Karen Ellemann, at ministeriets undersøgelser skal spille ind i arbejdet med at udforme nationale retningslinjer for forebyggelse af vold på botilbud og forsorgshjem. Retningslinjer, der efter planen skal være klar i 2017 og indeholde konkrete anbefalinger til at forhindre konflikter og vold.

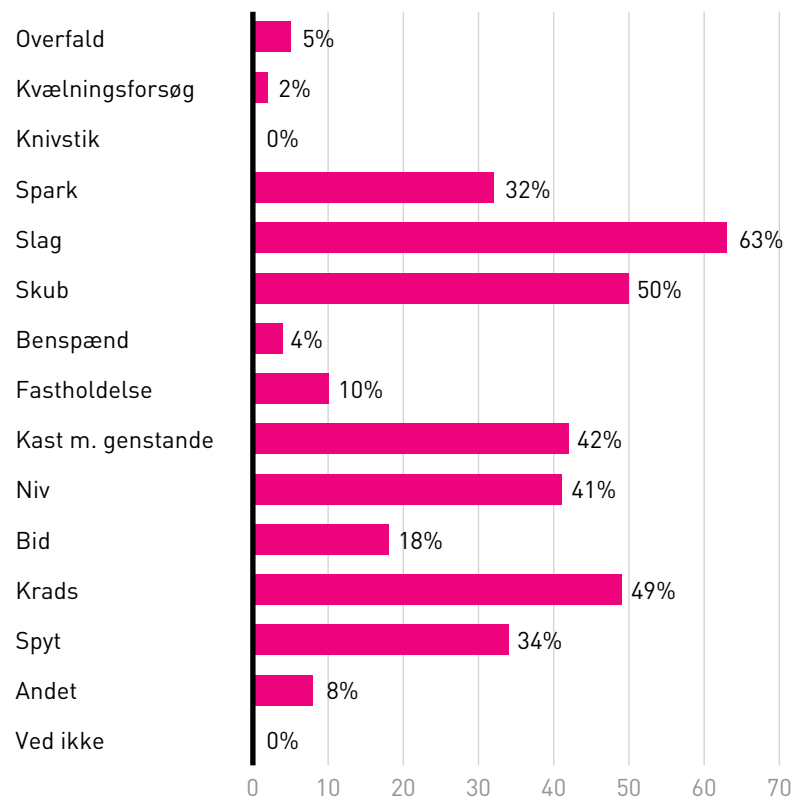
– Vold må aldrig blive hverdag på botilbud, der skal være trygge og sikre for både beboere og medarbejdere. Det er på tide, at kurven knækkes, siger hun.

Fra ministeriets side bliver næste skridt møder med KL og Danske Regioner, ligesom bl.a. Socialpædagogerne er inviteret til at deltage i arbejdet i en såkaldt følgegruppe, der skal bidrage til arbejdet med de nationale retningslinjer.

– Jeg håber og tror, at der kommer til at ske noget konkret nu – men det er klart, at vi vil følge det nøje og holde ministerierne i øret, hvis der ikke sker noget. Denne gang må det ikke blive ved snakken, siger Marie Sonne.

Som omtalt i sidste nummer af nærværende fagblad (nr. 9/2016) har Socialpædagogerne spillet ind med 10 forslag, der skal forbedre sikkerheden på botilbud. Det drejer sig om en bred indsats, der omfatter alt fra kompetenceløft til bedre tilsyn, et stop for farligt alenearbejde og en helhedsindsats gennem et tæt koordineret samarbejde imellem visiterende kommuner, sundhedsområdet og det sociale område. ■

Hvilke typer af vold har du været udsat for inden for de seneste 12 måneder?



Kilde: Socialpædagogernes undersøgelse 'Vold på socialpædagogiske arbejdspladser', 2015. 470 medlemmer – nemlig dem, der har svaret ja til, at de har været udsat for vold inden for de seneste 12 måneder – har svaret på spørgsmålet, og de har kunnet angive flere svar.

Det siger analysen af vold på botilbud og forsorgshjem

Socialstyrelsen har lavet en tværgående analyse af 10 cases om voldsepisoder på botilbud og forsorgshjem. Her følger nogle af de vigtigste pointer:

- Borgerne udviser alle tegn på øget stressbelastning i tiden op til hændelsen og har alle kommunikative vanskeligheder i tillæg til deres handicap, psykiske lidelse og/eller sociale problemer.
- Dokumentation af ændringer i borgerens adfærd og reaktionsmønstre er ikke tilstrækkelig systematisk.
- § 141-handleplanen, der skal danne rammen for det socialfaglige arbejde, foreligger ofte ikke eller er mangelfuld.
- Borgerne inddrages sjældent i opfølgningen på de konkrete episoder eller i voldsforebyggelsessammenhænge.
- Ledelsen spiller en væsentlig rolle, hvis der skal skabes en kultur, hvor der tales systematisk og åbent om arbejdsmiljø, sikkerhed og faglighed, og hvor vold og trusler om vold ikke bliver en del af hverdagen.
- Alenearbejde kan være en væsentlig risikofaktor i forhold til voldsepisoder, og organiseringen bør foregå, så de rette kompetencer og den rette erfaring og uddannelse er til stede.
- Lovgivning og værktøjer til tværsektoriel koordinering eksisterer, men anvendes ikke i tilstrækkelig grad.

Kilde: Social- og Indenrigsministeriet. Læs mere på www.kortlink.dk/m6yv

FAMILIEPLEJERE

Jordhulen, slottet og den store familie

Den ene frygtede at blive sendt væk fra plejefamilien, den anden at plejebroren skulle blive det – et plejebarn og et biobarn fortæller om opvæksten i en plejefamilie og om at blive valgt fra og valgt til

Af Lone Marie Pedersen, redaktionen@sl.dk
Illustration: Louise Thrane Jensen

Jeg savnede mine forældres engagement i, at jeg brugte så meget tid på at træne håndbold. De forstod ikke, hvorfor jeg brugte så mange timer i den hal

Sune Hansen, biologisk søn af familieplejere

Når et forældrepar siger ja til at blive plejefamilie, er det en beslutning, som berører alle i familien – ikke mindst forældrenes egne børn, der nu skal dele far og mor med et eller flere plejebørn.

Oftentimes har plejebørnene haft en turbulent opvækst, inden de når frem til plejefamilien, og har brug for stor støtte. Plejeforældrene skal forsøge at fordele deres tid og opmærksomhed mellem den professionelle rolle som plejeforældre og så rollen som forældre over for deres egne børn.

Det kan være en meget vanskelig balancegang, fordi begge grupper har brug for forældrenes opmærksomhed.

Men nogle situationer er bare mere akutte og opmærksomhedskrævende end andre, og det kan betyde, at de lette begivenheder i de biologiske børns hverdag bliver skubbet til side, fordi der er mere akutte ting hos plejebørnene, som plejeforældrenes skal tage sig af.

Eller som 33-årige Sune Hansen udtrykker det.

– Jeg savnede mine forældres engagement i, at jeg brugte så meget tid på at træne håndbold. De forstod ikke, hvorfor jeg brugte så mange timer i den hal.

Han var den ene af to indledere, da Styregruppen for familieplejere i Socialpædagogerne Kreds Midtjylland i marts havde indbudt familieplejere til at høre 'et plejebarn og et biobarn fortælle'.

Styregruppen har valgt, at 2016 skal bruges på at sætte fokus på egne børn.

Det var første gang, Sune Hansen skulle tale om sig selv som biologisk barn i en plejefamilie, og han indledte med at fortælle, at han – der er en

erfaren underviser og vant til at tale foran store forsamlinger – var nervøs og undskyldte, hvis han kom til at bruge forkerte ord og støde nogen. Men han kender ikke fagudtrykkene inden for familieplejeområdet.

Bliver jeg sendt væk?

Ved sin side havde han til gengæld en meget erfaren foredragsholder i emnet at være anbragt i plejefamilie, nemlig Ea Krassel, der flere gange offentligt har fortalt om at være anbragt. Hun er projektleder i Projekt Netværket, der har fået satspuljepenge til at lave netværksgrupper for anbragte og tidligere anbragte.

Hvor Sune Hansen måtte dele sine forældre med tre plejebørn, var 34-årige Ea Krassel udgangspunktet det modsatte. Da hun og hendes to søstre blev anbragt i en plejefamilie, fik de samtidig også tre ældre søstre, som var plejeforældrenes biologiske børn. Af dem boede kun den ene hjemme.

Under hele anbringelsen slap hun aldrig følelsen af, at hun havde fået en familie, som hun kunne miste. Det på trods af, at plejefamilien gjorde alt, hvad den kunne, for at hun skulle føle, at det var hendes hjem.

– Jeg gjorde meget for at passe ind i familien, så jeg ikke blev sendt væk. Det er en frygt, som jeg tror, at alle plejebørn har. Jeg ved godt, at loven er sådan, at man ikke kan love et plejebarn, at det må blive i familien. Men man kan som plejeforældre sige, at 'vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at du kan blive her'.

Jeg er et bio-barn

Da Sune Hansen var fire år, og hans mor var gravid med hans lillebror, fik han sin første plejebor, der var tre år ved anbringelsen. Plejebroren havde fysiske og psykiske funktionsnedsættelser. Nogle år senere fik han også en lillesøster og endnu en plejebor, der var to år, da han blev anbragt. Senere, da han selv var flyttet hjemmefra, fik han endnu en plejebor.

– Vi er seks børn i familien, og jeg har aldrig prøvet andet.

Han vidste ikke dengang, at han var et såkaldt biobarn – det er en titel, han først er blevet bekendt med som voksen.



Som barn husker Sune sin handicappede brors stol som mærkelig, da han ikke kunne sidde på en stol som andre, og han husker også – da han selv var otte år – at hans legekammerat sagde: 'Hvorfor har I dog ham rendende?'. Det, han husker ved den episode, var sin fars ansigt: Han blev ked af det.

Og Sune følte sig splittet mellem sin familie og sin legekammerat. Hvem skulle han være loyal overfor?

– Jeg vidste, at der var noget galt med min plejebroder. Han var meget handicappet, men som søskende var vi loyale over for hinanden. Han var på alder med min lillebror, men han kunne fx ikke lære de samme ting, som min bror kunne.

Da plejebroder nummer to flyttede ind, var Sune Hansen 16 år og husker bl.a., at hans plejebroder i

begyndelsen slog hovedet i gulvet, når han fx blev sur, skulle på toilettet eller have noget at spise. Eller han kunne finde på at springe ud over trappen.

– Min bror og jeg fandt ud af at lægge en pude under hans hoved, når han hamrede det i gulvet.

Først cigaretter og så rugbrød

Ea Krassel var 10 år, da hun blev anbragt i en plejefamilie sammen med sin lillesøster og sin storesøster. Forud var gået en meget turbulent periode med en mor, der drak:

– Jeg kommer fra en meget dysfunktionel familie. Det går generationer tilbage.

Selv har Ea Krassel oplevet sult og omsorgssvigt. For at give et billede på, hvad det vil sige, fortæller



De var indbegrebet af det, jeg gerne ville være, og jeg ville være dem så meget, at jeg på et tidspunkt ændrede min egen historie, så deres historie også blev min

Ea Krassel, tidligere plejebarn

hun om dengang, hendes storesøster lå i vuggen. Hendes mormor kom forbi, og fandt barnet alene. Hendes mor kom først hjem næste dag.

Børnene skulle en stor del af tiden klare sig selv, og familien flyttede meget rundt.

Ved at læse i forvaltningens sagsakter om sin familie, kan hun se, at hun de første seks år af sin opvækst boede ni forskellige steder. Hertil kom de steder, hvor de ikke blev registreret af myndighederne.

– Det var kaotisk, men sådan husker jeg det ikke, for det var sådan, mit liv var.

Familien var fattig, og ofte var der ikke penge til mad. En gang, hvor hendes mor forgæves havde ledt efter penge i lejligheden, fandt Ea Krassel 20 kr. i en pung. Hun gav den til sin mor, som glad udbrød, 'så er der penge til cigaretter og rugbrød'. I den rækkefølge.

– Det viser hendes prioriteter.

Børnene kom ikke så ofte i børnehave, og myndighederne blev flere gange underrettet fra forskellig side om, at børnene blev omsorgssvigtet.

– Vi gik tit rundt alene og sov ofte på en bæk på det værtshus, hvor min mor var.

Hendes lillesøster blev født for tidligt og med abstinenser. Hun skulle blive på hospitalet, så Ea Krassel og hendes storesøster blev anbragt i familiepleje.

– Jeg var rigtig glad for plejeforældrene og ville gerne være blevet.

Men da lillesøsteren kom hjem fra hospitalet, hentede hendes mor dem.

– Eftersom min mor var alkoholiker, var det min storesøster og mig, der skulle passe vores lillesøster. Vi var seks-syv år.

Mor, det har vi jo

En dag, hvor familien så en dokumentar om børn, der bliver svigtet, sagde hendes mor: 'Det er godt, vi ikke har det sådan'. Hvortil Ea Krassel svarede: 'Mor, det har vi jo'.

Dagen efter – det var en torsdag – ringede hendes mor til kommunen, og fredag blev de tre børn anbragt på børnehjem. De skulle være der weekenden over, fortalte deres mor dem, og hun ville hente dem om søndagen.

Men hun kom ikke om søndagen. De næste måneder sad Ea Krassel ved vinduet og ventede på at se sin mor komme for at hente dem. Der gik fire måneder, før de hørte fra hende.

– En dag ringer hun og fortæller glad, at hun skal giftes. Hun er blevet vagabond og skal giftes med Stodderkongen.

Stodderkongen er den øverste blandt vagabonder, så det blev en stort anlagt mediebegivenhed i Korsør Domkirke, hvor Ea Krassel og hendes søstre også deltog. Det var første gang efter anbringelsen, at de så deres mor.

De næste to år besøgte hun dem tre-fire gange. – Det var hårdt, for jeg kunne ikke komme i kontakt med hende. Hun havde ingen telefon, mens hun gik på vejene.

Tidligere havde Ea Krassel kunnet opsøge hende på værtshuset og være sammen med hende der.

– Jeg fik det rigtig skidt.

Ea Krassel indskyder en lille historie om en pædagog, der, mens de var på døgninstitutionen, når hendes mor ringede og fortalte, at hun lige nu befandt sig på et værtshus i nærheden, puttede de tre børn ind i bilen og kørte hen til værtshuset, så de kunne være sammen med deres mor.

– Det tror jeg ikke, man ville gøre i dag. Ærgerligt nok, for vi var jo ikke bange for værtshuse.

Fra jordhule til slot

Efter to år på døgninstitution blev børnene anbragt i familiepleje. Ea Krassel var da 10 år.

Plejefamilien blev valgt, fordi myndighederne mente, at især plejemor og børnenes mor ville komme godt ud af det med hinanden. Og det kom til at holde stik.

– De kunne rumme min mor og hendes bramfri måde at være på. Hun besøgte os ikke så tit, men de var rigtig søde ved hende og omvendt.

Ea Krassel har som voksen læst i sin journal, at hun på anbringelsestidspunktet blev beskrevet som 'autonom og behandlingskrævende'.

Det var en kæmpe omvæltning for hende at blive anbragt.

Plejefamilien boede i et stort hus, og selv havde hun aldrig været vant til et rigtigt hjem sammen med sin mor.

– Vi kom fra en jordhule til et slot. Sådan føltes det. Der var stor klasseforskel mellem min mors liv og plejefamiliens.

Bla. skulle Ea Krassel lære at spise med kniv og gaffel, børste tænder og mange andre praktiske ting.

– Det fyldte meget i starten, og jeg gjorde mig store anstrengelser for at lære det for ikke at blive sendt væk.

Hun så op til sine plejeforældre og sine plejesøskende.

– De var indbegrebet af det, jeg gerne ville være, og jeg ville være dem så meget, at jeg på et



tidspunkt ændrede min egen historie, så deres historie også blev min.

Gav mig rummelighed

At dele sin historie eller sin familie med andre var ikke noget, Sune Hansen tænkte over som barn. Han var omkring 12 år, før det gik op for ham, at han levede i en usædvanlig familie. Og han var endnu ældre – ja, voksen – før det gik op for ham, hvad det har betydet for hans eget liv, at han har skullet dele sine forældre med tre plejesøskende.

– Jeg har altid været stolt over, at mine forældre havde plejebørn. Jeg har fået indprentet holdninger om, at vi mennesker kommer forskellige steder fra, og at vi alle kan være med til at hjælpe

hinanden. Jeg mener også, at det har givet mig en rummelighed at se så megen elendighed blandt personer, som jeg er meget tæt på.

Det har givet ham sociale kompetencer, som han kan bruge i dag.

– Jeg kan snakke med stort set hvem som helst og acceptere ham eller hende, selvom de er meget anderledes end mig. Og det har givet mig nogle politiske holdninger om, at vi kan gøre noget for at hjælpe dem, der har det lidt hårdere, end jeg selv har det.

Hans forældres arbejde har også betydet, at de var hjemme hele tiden.

– Det var fedt. Jeg har nydt, at mine forældre altid har været hjemme.



Det var stressende og føltes lidt som et overgreb på familien. Det ramte os rigtig hårdt, når fx sagsbehandleren nævnte muligheden for, at vores plejebroder blev flyttet væk

Sune Hansen, biologisk søn af familieplejere

Til gengæld var hans forhold til plejebørnenes biologiske forældre ofte vanskeligt, og han havde svært ved at omgås dem, når de kom på besøg.

– Dengang forstod jeg ikke – og det gør jeg sådan set heller ikke i dag – hvorfor de skulle have lov til at komme i vores hjem, når de havde gjort deres egne børn så meget ondt.

Mistede sin mor

Ea Krassel faldt til ro i plejefamilien og boede der i 11 år.

– Jeg følte mig accepteret og kunne begynde at se fremad.

Men i begyndelsen af 6. klasse blev hun kastet ud i en ny krise. Hendes mor blev indlagt, og børnene fik at vide, at de skulle tage afsked med hende. De fik hver en lille stund sammen med hende. Hun lå i hospitalssengen og havde iført sig sit stoddertøj.

– Jeg ville have spurgt hende om, hvem min far er, men jeg turde ikke, fordi jeg var bange for, at hun blev sur på mig.

– Min mor døde kl. 18. Det var en virkelig, virkelig smuk dag.

Hun beskriver sin mors død som et kæmpe chok for hende.

– Jeg havde hele tiden troet, at jeg en dag skulle hjem til min mor, for hun sagde altid til os, at når hun fik en lejlighed, skulle vi hjem til hende.

Men det var også en lettelse.

– Jeg vidste for første gang, hvor min mor var. Hun var på kirkegården, og jeg slap for alle bekymringerne om, hvor hun var.

Blev adopteret

Langt op i Ea Krassels voksne liv blev hun ved med at spejle sig i andre mennesker og følte ikke, at hun kunne være sig selv.

– Hvis min veninde gik til spejder, ville jeg også. Da de gik i gymnasiet, gjorde jeg det også.

Da vennerne valgte universitetet, gjorde hun det også og gennemførte en bachelor i fransk og europæiske studier.

– Men så knækkede filmen alligevel. Jeg følte ikke, at jeg havde selvtillid nok til at læse til kandidat, når jeg havde været på børnehjem.

Hun droppede derfor universitetet. Først da hendes plejemor sagde 'jamen, hvorfor læser du ikke til kandidat', vendte hun tilbage til universitet.

Med årene er hun blevet mindre usikker, og det har betydet meget for hende, at plejeforældrene i 2006 tilbød at adoptere hende og hendes søskende. Ea Krassel var 26 år og sagde ja. Hun tog også plejeforældrenes efternavn.

– Mit mål har altid været normaliteten, og det var en fantastisk følelse at blive valgt til.

Alligevel kan hun i dag – hvor hun har en universitetsuddannelse med i bagagen og sin egen

familie, der tæller to børn – stadig få en fornemmelse af, at hun kan blive valgt fra.

– Usikkerheden er der altid.

Og det på trods af, at hun ikke mindst i forhold til en af sine plejesøskende har et meget tæt forhold og ved, at de altid vil være der for hinanden. Ligesom plejeforældrene vil.

Fred og ro på kasernen

Når Sune Hansen som voksen og far til to kigger tilbage, husker han generelt sin barndom som god, hvor han var stolt af forældrene og glad for sine plejesøskende.

– Jeg ville ikke have undværet livet sammen med dem. Jeg kender jo heller ikke andet. Det er mit liv.

Men barndommen var også en svær tid for ham.

På et tidspunkt oplevede han, at familien blev skubbet fra hinanden, fordi forældrene hele tiden var optaget af at tage sig af plejebørnene.

Fra han var omkring 14 til 16 år, skejede han meget ud for at få sine forældres opmærksomhed. Hans to andre biologiske søskende reagerede også.

– Vi fik vores forældres opmærksomhed og vidste, at de nok skulle være der, hvis der var noget, der skulle rettes op på – et problem eller lignende. Men det at sidde om eftermiddagen og aftenen og bare tale sammen var ikke noget, vi gjorde ret meget, modsat hvad jeg oplevede hos nogle af mine kammeraters familier.

– Der var altid et formål, når vi satte os ned for at tale sammen. Et eller andet, vi skulle tage stilling til, eller noget vi skulle lære. Vi talte aldrig bare om 'ingenting', sådan husker jeg det i hvert fald.

– Det lå hos os søskende, at vi udsatte egne behov. Vi gemte det tit, for vores forældre havde travlt. De passede børn med store problemer, og så var der al kontakten til sagsbehandlere og andre myndigheder. Så i en periode trak jeg mig og var kun hjemme, når jeg sov.

Da han aftjente sin værnepligt, blev han ofte på kasernen, når der var weekend.

– Jeg var den eneste, der ikke tog hjem, og jeg nød freden og roen. Jeg orkede ikke flere børn. Selvom jeg er et socialt menneske, så er der også en grænse, og den var nået på det tidspunkt.

Sune Hansen har som Ea Krassel også skullet leve med en frygt i barndommen. For ham var det frygten for, at hans plejesøskende kunne blive sendt væk. Hver gang, der fx skulle lægges en ny behandlingsplan til hans mellemste plejebroder, var frygten der.

– Det var stressende og føltes lidt som et overgreb på familien. Det ramte os rigtig hårdt, når fx sagsbehandleren nævnte muligheden for, at vores plejebroder blev flyttet væk. ■

Sune Hansen optræder under pseudonym.

De glemte biobørn skal huskes

Familieplejerne i Kreds Midtsjælland bruger 2016 på at give deres egne børn mere opmærksomhed. Børnene skal have mulighed for samtalegrupper, siger formanden for landsudvalget for familieplejere

Af Lone Marie Pedersen, redaktionen@sl.dk
Illustration: Louise Thrane Jensen

Usædvanligt mange familieplejere var mødt frem, da Socialpædagogernes Styregruppe for familieplejere i Kreds Midtsjælland i marts inviterede til arrangementet 'Kom og hør et plejebarn og et biobarn fortælle' (se artiklen 'Jordhulen, slottet og den store familie' på side 6).

Det store fremmøde overraskede arrangørerne.

– Det er bare noget, folk rigtig gerne vil drøfte, siger Gitte Jensen, der er formand for Socialpædagogernes Landsudvalg for familieplejere og medlem af både bestyrelsen i Kreds Midtsjælland og af Styregruppe for familieplejere i Kreds Midtsjælland, der vil bruge 2016 til at sætte fokus på deres egne børn.

– Overskriften for året har vi kaldt 'De glemte børn', fordi vores egne børn nogle gange går med ting inden i sig selv, som de ikke vil belemre os forældre med. Måske fordi de synes, at vi i forvejen er hængt nok op, eller at de ting, de slås med, kan forekomme små sammenlignet med plejebørnenes.

Meget få kommuner er opmærksomme på de biologiske børn, mener Gitte Jensen.

– Vi propper egentlig bare de biologiske børn ind i den her kontekst, som de så skal finde sig i. De bliver en slags kollegaer til os, fordi de bl.a. er omfattet af tavshedspligten.

Desuden vil børnene opleve, at mange offentlige myndigheder bevæger sig i deres hjem, fx sagsbehandlere og familieplejekonsulenter. Og ofte har de biologiske forældre til plejebørnene også deres gang hos plejefamilien, fortæller Gitte Jensen.

– Vi bliver en offentlig familie, og det gælder også vores børn.

Gitte Jensen er selv uddannet pædagog og har sammen med ægtefællen været plejeforældre i 14

år. De har selv to biologiske børn, der var henholdsvis syv og 12 år, da de første gang fik plejebørn. De er nu flyttet hjemmefra, og familien har i dag fire plejebørn i alderen syv til 14 år.

Dengang børnene boede hjemme, forsøgte forældrene at dele tiden mellem deres egne børn og plejebørnene.

– Men vi har plejebørn 365 dage om året, så det er fx svært at holde ferie med sine egne børn alene. I dag, hvor børnene er flyttet hjemmefra, er det lettere at arrangere fx en brunchaftale, mens plejebørnene er i skole.

De har også holdt små ferier med deres egne børn og forlængede weekender, fordi de har kunnet få børnene passet af en anden plejefamilie.

– Det er ikke så let at finde børnepassere, da det skal være en familie, som kan klare børnenes problematikker, fortæller Gitte Jensen.

Åh, en klump i maven

Hun synes, at de som forældre har været opmærksomme på at give deres egne børn tid.

– Men hvis jeg skulle sætte mig i mine egne børns sted, kunne jeg godt tænke mig mere tid med forældrene.

Hun er ikke i tvivl om, at hendes børn har savnet forældrenes opmærksomhed.

– Jeg tror, at de har lagt bånd på sig selv og ikke fortalt os alt. De syntes måske, at vi havde nok i de udfordringer, vi havde med plejebørnene.

Hendes datter har som voksen fortalt, at hun oplevede, at forældrene ikke altid havde tid til hende.

– Åh, man får bare sådan en klump i maven og får lidt dårlig samvittighed og tænker, hvad var det, vi ikke så?

I dag har forældrene og datteren fået tingene talt grundigt igennem, fortæller Gitte Jensen.

Hun håber, at kommunerne vil give de biologiske børn mere opmærksomhed, og hun håber også, at de biologiske børn får mulighed for at være med i en samtalegruppe med andre biologiske børn.

– Hvis ikke kommunerne vil oprette samtalegrupper for biobørnene, var det måske en opgave, som de sociale tilsyn eller en anden instans kunne påtage sig, siger Gitte Jensen.

– Jeg tror, det er et større problem, end vi umiddelbart vil erkende. ■

Jeg tror, at de har lagt bånd på sig selv og ikke fortalt os alt. De syntes måske, at vi havde nok i de udfordringer, vi havde med plejebørnene

Gitte Jensen, formand, Socialpædagogernes Landsudvalg for familieplejere



Vores børn er vores kollegaer

Vi har ikke valgt at blive plejeforældre for at overse vores egne børn

Mette Sørensen,
familieplejer

Mette Sørensens biologiske datter trak sig ind i selv, og først da hun blev gået på klingen, fortalte hun om sine problemer. Det blev en øjenåbner for mor og far

Af Lone Marie Pedersen, redaktionen@sl.dk
Illustration: Louise Thrane Jensen

Der var nogle ting hos Mette Sørensens dengang 14-årige datter, som undrede hende. Datteren var begyndt at trække sig fra det sociale samvær med jævnaldrende, og hun ville ikke længere med ind til byen.

– For vores datter var det alvorlige ting, som langsomt kom snigende.

52-årige Mette Sørensen er pædagoguddannet og har bl.a. arbejdet på døgninstitution og skole-

og behandlingshjem. Sammen med sin ægtefælle har hun i seks år været plejeforældre for tre børn, der i dag er henholdsvis 11, 13 og 15 år. Alle tre børn er behandlingskrævende, fortæller hun.

Ud over datteren, der i dag er 18 år, har de også en ældre søn, der er flyttet hjemmefra.

Da Mette Sørensen og hendes mand besluttede sig for at blive plejeforældre, talte de det grundigt igennem og var klar over, at der både skulle være tid til deres egne børn og til plejebørnene.

– Vi har ikke valgt at blive plejeforældre for at overse vores egne børn.

Alligevel var det måske det, der var ved at ske, da Mette Sørensen erfarede, at hendes datter ikke ville komme til dem med de problemer, hun havde.

– I starten af vores plejeforhold tænkte jeg, at der skulle rigtig meget fokus på plejebørnene, der havde brug for al vor støtte. Det skal der også være.

Men familien har gjort den erfaring, at der også skal være fokus på deres egne børn og tid til dem.

– Vores datter ville ikke komme til os med de ting, der gik hende på. Hun syntes ikke, at hendes problemer var noget i forhold til dem, plejebørnene havde, og som vi hjalp dem med at løse. Hun mente derfor, at det var noget, hun selv skulle klare.

Det var et hensyn, datteren især tog i de perioder, hvor plejebørnene havde det ekstra dårligt, og hendes forældre derfor havde meget at tage sig af, fortæller Mette Sørensen

Tid til hjemlig hygge

Da Mette Sørensen gik datteren på klingen og spurgte hende, hvorfor hun fx ikke længere ville være sammen med vennerne, gik det op for forældrene, at datteren var 'banket helt ned', som Mette udtrykker det. Hun havde det mentalt skidt, fordi hun blev mobbet af to tidligere veninder.

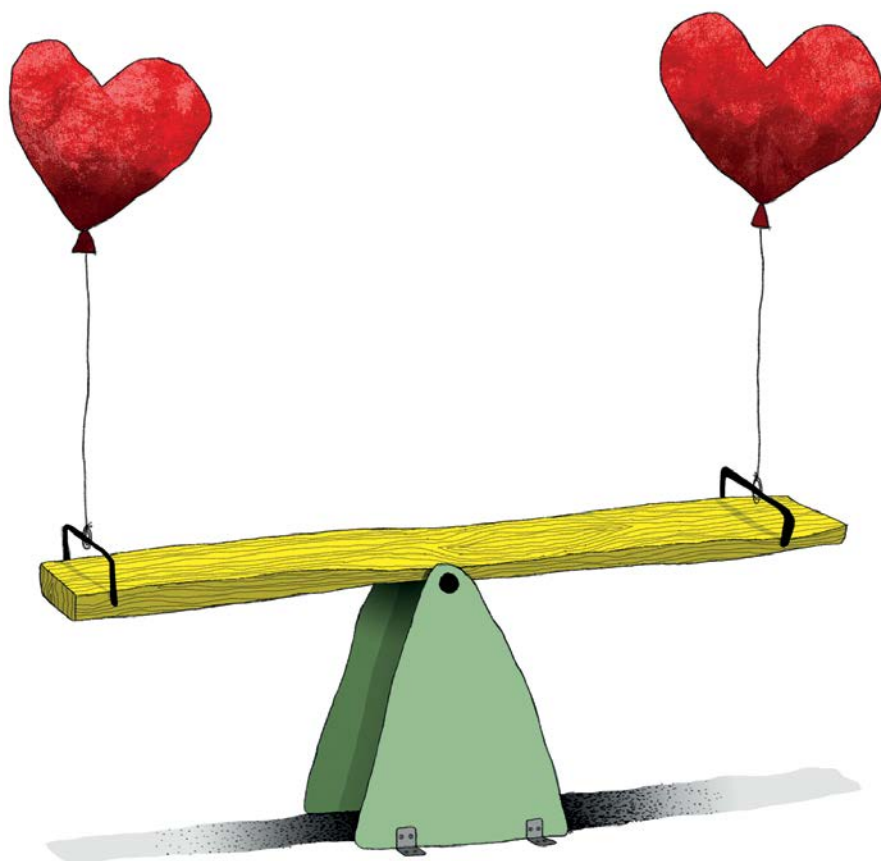
Forældrene reagerede resolut, fik skolen inddraget og fik købt supervision udefra, så der blev taget hånd om datteren.

Desuden blev det aftalt, at nogle aftener havde datteren tid alene med en af forældrene, hvor de hyggede sig.

– Den hændelse blev en øjenåbner for os, ikke mindst fordi hun gik og tumlede med det så længe.

I dag ved datteren, at forældrene også har tid til hende, og at der ikke går noget fra plejebørnene, hvis hun beder om forældrenes opmærksomhed.

– Sidste jul sagde min datter: 'Kan vi ikke bage småkager, kun dig og mig?'. Det er ikke fordi hun ikke vil hygge med de andre børn, men hun havde brug for, at vi gjorde noget sammen.



Datteren fik også sagt, at hun var bange for, at de tre plejebørn tog al opmærksomheden til hendes konfirmation. Alle var enige om, at børnene skulle være med til konfirmationen, og problemet blev løst ved, at forældrene købte en barnepike, som tog sig af børnene under festen.

– Vi sørger også for, at der er tid til hende alene, selvom der ikke er noget særligt, vi skal tale om. De andre børn får også alenetid med os, så det skal hun også have. Vi skulle jo nødig gøre vores biologiske børn til de oversete eller glemte børn, fordi vi tager os af andres børn.

Kollega med sit eget barn

En dag sad Mette Sørensen sammen med sin datter, der undrede sig over et af plejebørnenes adfærd. Mette Sørensen kastede sig ud i en forklaring om, at datteren måtte forstå, at plejebarnet var presset.

– Min datter sagde. 'Jeg ved det godt! Jeg ved det godt! Men det irriterer mig alligevel!'

Selv om forældrene er gode til at lytte til deres datters reaktioner og give hende opmærksomhed, mener de alligevel – eller måske netop derfor – at der burde være et sted, hvor de biologiske børn har mulighed for at mødes med ligesindede.

– Jeg synes, man skal have øje for, at behovet kan være der.

Det er mange ting, som de biologiske børn bliver inddraget i. Fx foregår de tre plejebørns – de er ikke søskende – samvær med deres forældre også hos plejefamilien.

– Man skal være klar over, at vores egne børn bliver en slags kollegaer med fx samme tavshedspligt som os.

Man tager det for givet, at de biologiske børn kan rumme plejebørnene og deres forældres adfærd, og måske er de også barnepike indimellem, fortæller Mette Sørensen.

– Børnene skal fx kunne rumme, at vi engang imellem er nødt til at advisere dem, hvis der fx er fare for, at der sker noget i hjemmet. Så må vi på forhånd opstille en plan og sige, hvis der sker det og det, skal du gøre sådan og sådan.

Børnene skal også kunne rumme, når omgivelserne kritiserer plejebørnene, og de skal kunne udholde tanken om, at plejebørnene måske bliver fjernet fra dem.

– Vores børn har fået et slags søskendeforhold til plejebørnene, og de er de første til at forsvare dem, fortæller Mette Sørensen.

– Hvis nogen siger eller gør noget, så reagerer de omgående og siger, 'mine søskende skal ikke behandles sådan'. Vores egne børn brænder for deres plejesøskende.

Mette Sørensen har sagt til kuratoren, at det ville være ønskværdigt, at man også er opmærksom på de biologiske børn. Men det er ikke sket.

– Man har meget fokus på de biologiske børn, når plejefamilien skal godkendes. Men derefter er der ikke meget opmærksomhed på plejefamiliens egne børn. ■

Mette Sørensen optræder under pseudonym.

FAMILIEPLEJERE

Konfirmationen blev en øjenåbner

Peter Niensens biologiske børn har fået rum til at sige fra og få opmærksomhed – biobørnene burde kunne få supervision, mener han

Af Lone Marie Pedersen, redaktionen@sl.dk
Illustration: Louise Thrane Jensen

Da Peter Nielsen og hans kone besluttede sig for at blive plejeforældre til mindre børn, lyttede de til det råd, som kommunen gav dem om at vente et par år, indtil deres yngste var

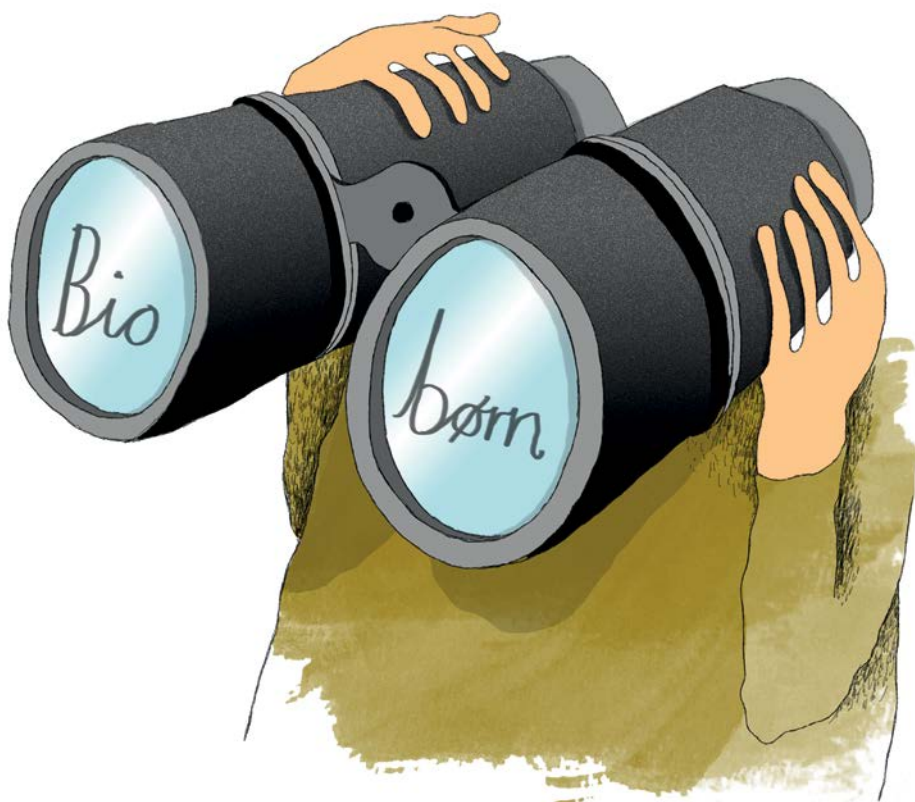
blevet ældre. Så plejegendkendelsen blev gemt i skuffen, indtil den yngste datter i 2010 fyldte 12 år.

– I dag kan vi se, at det var den rigtige beslutning, siger Peter Nielsen.

Ud over datteren tæller familien to ældre børn, der i dag er 25 og 26 år. De var begge flyttet hjemmefra, da familien modtog det første barn i familiepleje.

Peter Nielsen er 50 år og har flere uddannelser, bl.a. lokomotivfører og maskinarbejder. Han har i dag selvstændig virksomhed. Hans kone, Anna Nielsen, er 49 år og har en pædagogisk grunduddannelse og har bl.a. arbejdet i en SFO og været dagplejemor.





Man engagerer sig 100 pct. i plejebørnene, der ofte er sårbare, og selvfølgelig får vores datter ikke samme opmærksomhed, som hun ville have fået uden plejebørn

Peter Nielsen, familieplejer

Efteruddannelse har en stor plads i deres liv, og det er derfor også naturligt for dem at møde op, når der er viden at hente. Og det var der, den dag i marts, hvor Styregruppen for familieplejere i Socialpædagogernes Kreds Midtsjælland indbød familieplejemedlemmerne til at høre et plejebarn og et biologisk barn fortælle om deres erfaringer (se artiklen 'Jordhulen, slottet og den store familie' på side 6).

– Vi er meget opsøgende, og er der problemstillinger, vi ikke kan løse, finder vi litteratur om emnet, tager det op i vores netværksgruppe eller køber et kursus. Det ligger i vores natur at søge viden, siger Peter Nielsen.

Dagen blev en aha-oplevelse for ham, og især gjorde det indtryk på ham, da Sune Hansen som biologisk barn fortalte om den angst, han og hans søstre havde for at miste deres plejesøskende.

– Selvfølgelig kan biobørn også være bange for at miste de plejesøstre, som har været en del af deres liv. Men jeg havde ikke tænkt den tanke.

I 2010 modtog familien det første barn i aflastning, en godt fireårig pige. Senere blev pigen døgnanbragt hos plejeforældrene, og her bor hun fortsat.

Et års tid senere modtog plejefamilien en nyfødt pige. Anna Nielsen tog imod pigen umiddelbart efter fødslen. Pigen bor fortsat hos plejefamilien.

To et halvt år senere fødte den samme mor en søn, og også denne gang modtog Anna Nielsen barnet umiddelbart efter fødslen. Også han er fortsat hos plejefamilien.

Skal lukke døren

I begyndelsen af plejeforholdet deltog både forældrene og datteren i hver sin supervisionsgruppe,

der var oprettet af en studerende. Her mødte datteren andre biobørn. Da den studerende var færdiguddannet, ophørte supervisionen.

– Det, som vores datter ikke kunne sige til os, kunne hun sige til gruppen, og det betød, at hun fik ro på i forbindelse med nogle af sine bekymringer.

Fx var datteren bange for, at plejebørnene ville tage al fokus den dag, hun skulle konfirmeres.

– Det var en pæn måde at sige til os: 'Jeg får ikke den opmærksomhed, som jeg synes, jeg skal have', siger Peter Nielsen.

Det var plejeforældrenes holdning, at eftersom plejebørnene er en del af familien, skulle de også være med til konfirmationen. De forstod samtidig også godt datterens ønske, og det blev imødekommet ved, at de to ældste børn trådte til og tog sig af plejebørnene.

Konfirmationen blev på mange måder en øjenåbner for forældrene, fortæller Peter Nielsen

– Vi er blevet meget klarere i mælet om, at vores datter skal sige fra over for sine mindre søskende, og hun skal fx lukke døren ind til sit værelse, når hun vil være alene.

Datteren har også fået at vide, at hun skal sige til, når hun gerne vil have en alene-dag med sin mor eller far. Eller en med dem begge. Og det gør hun.

Det sidste kan bl.a. lade sig gøre, fordi de to ældste børn ofte kommer i hjemmet, og plejebørnene elsker dem. Derfor er der altid en barnepige i nærheden, som kan tage over.

Desuden laver forældrene i hverdagen hver især ting sammen med datteren alene, såsom cykelture, håndboldtræning og shoppeture.

Selvom familien har lagt aktiviteter og tid ind til deres egne børn, så synes Peter Nielsen, at det til tider kan være svært at balancere mellem deres egen datter og plejebørnene.

– Man engagerer sig 100 pct. i plejebørnene, der ofte er sårbare, og selvfølgelig får vores datter ikke samme opmærksomhed, som hun ville have fået uden plejebørn.

Det har en omkostning, hvis plejebørnene i en periode er meget krævende, og det fx falder sammen med et biologisk barn, som er ved at udvikle sig som teenager.

– Her overser man måske nogle signaler hos sit eget barn.

Peter Nielsen mener, at der burde være en mulighed for, at de biologiske børn – i lighed med plejeforældrene – kan få tilbudt supervision.

– Specielt når børnene er mellem 12 og 17 år, hvor de udvikler sig og skal finde ud af sig selv. ■

Peter og Anna Nielsen optræder under pseudonym.

FAMILIEPLEJERE

Før i tiden kunne vi bare invitere folk hjem, eller de kunne komme uanmeldt forbi. Det kan vi ikke nu. Hjemmet er vores plejedatters base, og hvis hun ikke har det godt, kan vi ikke bare invitere gæster

Dorte Petersen, familieplejer

Biobørnene må aflyse legeaftaler

Hjemmet er både en arbejdsplads og plejedatteren base – og det har kostet for hele familiens sociale liv, fortæller Dorte Petersen

Af Lone Marie Pedersen, redaktionen@sl.dk

Illustration: Louise Thrane Jensen

En dag hørte Dorte Petersen på sit arbejde som ernæringsassistent på et hospital om et lille barn, der var blevet indlagt forkommen og omsorgssvigtet. Det påvirkede hende meget, at der ikke var nogle, som havde taget sig af barnet. Da hun kom hjem, spurgte hun derfor sin mand, om ikke de skulle blive plejeforældre for børn, der havde brug for omsorg. Ægtefællen sagde ja, og de besluttede, at Dorte skulle sige sit arbejde op, så hun kunne være plejeforælder på fuld tid.

Da beslutningen var truffet, fortalte de den til deres egne børn, der i dag er 10, 14 og 16 år, og for knap fire år siden fik de en otte måneders gammel pige i pleje. Der var i første omgang tale om en aflastningsanbringelse, indtil de biologiske forældre var kommet på højkant igen. Men pigen har været hos dem siden.

De biologiske børn fik at vide, at plejebarnet havde nogle vilkår hjemme hos sine forældre, som gjorde, at det ikke kunne bo hjemme. Børnenes skole blev underrettet om den ændring, der ville ske i børnenes familieliv, og skolen blev bedt om at sige til, hvis man på nogen måde registrerede ændringer i børnenes adfærd.

– Det første års tid sagde mine børn nogle gange, når der var uoverensstemmelser herhjemme, at de også ville i familiepleje. Det har måske været deres måde at fortælle os på, at det var lidt svært, og at det fyldte meget.

Dorte Petersen fortæller, at familieplejekonsulentent har været god til at være opmærksom på

familiens egne børn. Hun har bl.a. talt med dem alene hver især. Da den ene datter skulle konfirmeres, gav hun udtryk for, at hun gerne ville være festens midtpunkt. 'Og det kan jeg ikke, når jeg skal tage mig af min lillesøster'.

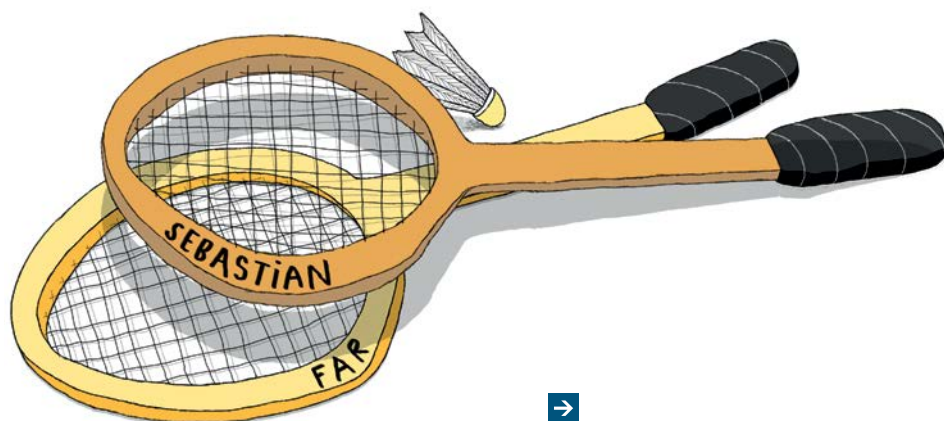
– Det var vores holdning, at vores plejedatter skulle være med til festen. Der står i plejekontrakten, at plejebørnene er en del af familien. Men familieplejekonsulentent sagde nej og besluttede, at vores plejedatter i stedet skulle i aflastning den dag.

Hjemmet en arbejdsplads

En af de store ændringer i familiens forhold er, at hjemmet er blevet til en arbejdsplads, fortæller Dorte Petersen.

– Før i tiden kunne vi bare invitere folk hjem, eller de kunne komme uanmeldt forbi. Det kan vi ikke nu. Hjemmet er vores plejedatters base, og hvis hun ikke har det godt, kan vi ikke bare invitere gæster. Den samme begrænsning gælder for vores børn og deres venner. Hvis de har en legeaftale, og vores plejedatter har det skidt, må den aflyses.

Ændringen har betydet, at venskaber er røget, fordi nogle ikke har villet acceptere eller kun-



Vi prøver at dele os op, så vi også kan være noget for vore egne børn. Deres problemer er lige så vigtige som vores plejedatters. Men måske er vi nødt til at udskyde at tale om dem, indtil vi har tid alene med dem

Dorte Petersen, familieplejer

net forstå begrænsningerne. Andre venner har familien selv valgt fra.

– Det er svært at forklare folk, hvad det handler om, fordi vi har tavshedspligt i forhold til vores plejedatter.

Når plejedatteren er i aflastning, er tiden helliget familiens egne børn, og samværet sker på deres præmisser.

Ellers er aftensmaden det tidspunkt, hvor hele familien fortæller, hvad de hver især har oplevet, og hvad de eventuelt har af problemer.

– Jeg synes egentlig, at vores egne børn er meget gode til at fortælle, hvis der er noget, de er kede af.

Forældrene forsøger også at sprede deres opmærksomhed mellem de fire børn, fx går faren til sport med et par af børnene.

– Vi prøver at dele os op, så vi også kan være noget for vore egne børn. Deres problemer er lige så vigtige som vores plejedatters. Men måske er vi nødt til at udskyde at tale om dem, indtil vi har tid alene med dem.

Børnene har også skullet vænne sig til, at ud over plejebarnet og de biologiske forældre, er der en verden af bl.a. sagsbehandlere, familieplejekonsulenter og møder, som bliver en del af deres hjems hverdag, og som også tager tid og opmærksomhed fra deres forældre.

Og så er der usikkerheden: Får de lov til at beholde deres plejesøster? De ved, at kommunen kan beslutte, at plejesøsteren ikke længere skal være hos dem.

– Vi har snakket om det. De siger, at de håber, hun får lov til at blive. De betragter hende som en lillesøster og vil blive rigtig kede af det, hvis hun skal væk.

Intet tilbud til børnene

Selv om Dorte Petersen og hendes mand var meget forberedte, blev de alligevel forbavset over, hvor stor opgaven indimellem er. Nogle gange har plejedatteren det så skidt, at hun har brug for massiv støtte.

På et tidspunkt var hele familien presset, og alle led under det, fortæller Dorte Petersen. Plejeforældrene fik supervisionstimer, plejebarnet fik psykologhjælp – men de biologiske børn fik ingen hjælp.

Ifølge Dorte Petersen burde der være samtalegrupper, hvor børnene frit kan tale om de problemstillinger, de har. Fx når de bliver kede af det, fordi andre børn taler grimt om deres lillesøster.

– Vi voksne har jo også supervisionsgrupper, der er bare ikke noget til børnene. ■

Dorte Petersen optræder under pseudonym.

Landskonference for familieplejere

14. september kl. 9.30 – 17.15 2016 på Comwell Middelfart

Kom og mød andre familieplejere, forskere, socialtilsynet, Socialstyrelsen og en række praktikere på området. Landskonferencen afholdes som en endagskonference til en fordelagtig pris, så gå ikke glip af muligheden for at få masser af faglig sparring og ny viden.

Tilmeldingsfrist: 8. juli 2016

Yderligere oplysninger og tilmelding: www.sl.dk/familieplejere2016

FAMILIEPLEJERE

Jeg synes, det er rigtigt spændende, at man fra Guldborgsund Kommunes side vil arbejde på at finde en vederlagsmodel, som tilgodeser både børn og voksne. Jeg glæder mig voldsomt til at være en del af den proces

Lisbeth Schou, formand, Socialpædagogerne Kreds Storstrøm

Sejr i sag om vederlag

Guldborgsund Kommune erkender, at man burde have talt med hver enkelt, før der blev sendt brev til 40 familieplejere om ændring af vederlagene. Familieplejerne stod sammen med deres organisation, og nu vil kommunen samarbejde om ny vederlagsmodel

Af Lone Marie Pedersen,
redaktionen@sl.dk

Det var ikke den rigtige fremgangsmåde, Guldborgsund Kommune valgte, da den tidligere på året sendte brev til omkring 40 familieplejere om, at deres vederlag vil blive ændret. For nogle familieplejere ville ændringen betyde en månedlig nedgang på 4.000 til 12.000 kr.

Kommunen havde ikke talt med de enkelte familieplejere om, hvorvidt det var på sin plads at ændre vederlagene. Brevene var stort set enslydende, og kommunens begrundede ændringerne i vederlagene ved at henvise til retningslinjerne i KL's 'Håndbog for familieplejere'. Og det var ikke den rigtige måde at gøre tingene på, erkender kommunen nu:

– Man kan ikke bare melde ud til familieplejerne, at de går så og så meget ned i vederlag, uden at der har været en forudgående drøftelse og dialog med plejefamilierne, siger formanden for børn, familie

og uddannelsesudvalget Janne Hansen (V).

– Administrationen har efterfølgende beklaget det meget, og vi har også politisk rettet kritik af fremgangsmåden. Selvfølgelig har været lidt bagvendt.

Baggrunden for brevet til familieplejerne var en administrativ beslutning om, at man ønskede at lave en mere jævn fordeling af aflønningen.

– Kommunens hensigt med ændring af vederlagene er at få en model, så ens opgaver bliver aflønnet ens. Der lå ikke et sparekrav bag ønsket om efterregulering, siger Janne Hansen.

Kommunens fremgangsmåde blev kritiseret af familieplejernes organisationer, Socialpædagogerne og Plejefamiliernes Landsforening, og omtalt i medierne. Herefter valgte politikerne at gribe ind og sætte sagen i bero, indtil man har fundet en anden aflønningsmodel.

Ingen skal stå alene

Da familieplejerne modtog brevet fra kommunen om, at deres vederlag ville blive ændret, opfordrede Socialpædagogerne i Kreds Storstrøm alle sine medlemmer til at henvende sig, og 24 familieplejere tog imod opfordringen.

– Vores budskab var, at det var en principiel sag, som ingen skal stå alene med, siger kredsformand Lisbeth Schou.

Socialpædagogerne holdt møde med alle familieplejere, og på baggrund af det møde blev der sendt et brev til forvaltningen og til politikerne, hvor man gjorde opmærksom på, at det var en forkert

fremgangsmåde, fordi man ikke havde holdt individuelle møder med familieplejerne, før man ændrede i deres vederlag. Det blev også påtalt, at den indsigelsesfrist på 10 dage, der var lagt op til i brevet, var alt for kort og reelt en tilsidesættelse af den ret til forhandling, familieplejerne har.

– Det er svært at gøre indsigelser på en baggrund, familieplejerne ikke kender. I næsten alle de kontrakter, vi har set, som er indgået med familieplejerne, står der, at hvis kontrakten skal ændres, skal den genforhandles. Så en meddelelse om, at man inden for 10 dage kan gøre indsigelser, er ikke en forhandling, siger Lisbeth Schou.

Socialpædagogerne bad derfor om et møde med Guldborgsund Kommune, inden fristen på de 10 dage var udløbet.

– Herfra lød meldingen, at beslutningen var truffet, men at man gerne ville mødes for at drøfte sagen. Efter den besked skruede vi op for vores energi, siger Lisbeth Schou.

Kredsen arbejdede på mange fronter, bl.a. også på at påvirke politikerne. Og indsatsen bar frugt. Politikerne greb ind, og sagen blev stillet i bero.

Dialog og samarbejde

Derefter udsendte Guldborgsund Kommune en pressemeddelelse, hvor man gentog det, som man tidligere på året havde meddelt både plejefamilierne og deres faglige organisationer, nemlig at man ønsker at ændre på vederlagene, som ikke er blevet systematisk reguleret i åre-

vis. Desuden er der et politisk ønske om at finde en ny aflønningsmodel for kommunens plejefamilier.

– Vi har brug for tid til at finde den bedste måde at aflønne plejefamilierne. Derfor stilles næsten alt i bero, indtil en bedre løsning er fundet. Den nuværende model har en omvendt incitamentsstruktur, hvor man ikke bliver honoreret for at gøre sit arbejde godt – snarere tværtimod, siger centerchef i Guldborgsund Kommune Lis Hamburger i pressemeddelelsen.

For at finde den bedste model vil administrationen inddrage viden fra andre kommuner og høre plejefamilierne og interesseorganisationer, herunder Socialpædagogerne.

– Kommunens målsætning er at finde en aflønningsmodel, som skaber større grad af trykthed for plejefamilierne. Samtidig skal der selvfølgelig også være en fornuftig balance mellem opgavens omfang og aflønningen, herunder muligheden for at have et arbejde ved siden af plejearbejdet, siger Lis Hamburger.

Socialpædagogerne i Kreds Storstrøm hilser arbejdet med en ny model velkommen og deltager gerne i et samarbejde.

– Jeg synes, det er rigtigt spændende, at man fra Guldborgsund Kommunes side vil arbejde på at finde en vederlagsmodel, som tilgodeser både børn og voksne. Jeg glæder mig voldsomt til at være en del af den proces. Jeg synes, det er godt og rigtigt set af kommunen, at man valgte at standse den oprindelige proces, siger formand Lisbeth Schou. ■

INTERNATIONALT

Buddhas døtre

Som ledende nonne driver Vimala Nargi en blanding af skole og børnehjem i Myanmar. I et land hvor den offentlige sociale sektor er forsvindende lille, spiller buddhismen en vigtig rolle

Tekst og foto: Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Til hverdag er jeg meget bevidst om at undlade at tale om, at nogen har forældre, mens andre ikke har. I stedet taler jeg om, at alle her er Buddhas døtre – og så er jeg sikker på, at det giver de forældreløse en trykthed

Vimala Nargi, ledende nonne

Vimala Nargi løfter klokken og ringer et par gange. Under et skyggende plasticdække sidder mere end 200 kronragede piger i lyserøde gevandter og spiser ved otte langborde.

Ingen taler, og når en pige vil have mere ris, rækker hun én finger i vejret. To fingre betyder mere karry.

Vi er i den buddhistiske nonneskole Zabu Oak Shaung en times kørsel fra Myanmar's største by, Yangon.

Her bor 250 unge kvindelige novicer mellem fem og 17 år – hvoraf ca. en fjerdedel er forældreløse.

– Til hverdag er jeg meget bevidst om at undlade at tale om, at nogen har forældre, mens andre ikke har. I stedet taler jeg om, at alle her er Buddhas døtre – og så er jeg sikker på, at det giver de forældreløse en trykthed, siger 41-årige Vimala Nargi, der er ledende nonne på den kombinerede skole og børnehjem, som hun selv har startet for otte år siden.

Hendes ringlen med klokken får de fleste piger til at rejse sig. Uden et ord stiller de sig op på en lang række, mens de sidste spiser op. Et stort skilt på væggen fortæller, hvem der har doneret dagens frokost, og i dag er donorerne – en mand og en kvinde – selv på besøg.

De har medbragt kasser med coladåser, sæbe, hygiejnebind og poser med chips, og da alle pigerne er kommet op i rækken, begynder de at synge.

– Vi håber, I vil blive sunde. Vi håber, I vil have held. Vi håber, I vil blive rige, så I kan donere, som I gør i dag, synger de.

Ro på

Uden den mindste masen eller puffen træder pigerne frem for donorerne og modtager en for en

deres gave, mens de bliver ved med at synge. En ung pige fniser, da hun får overrakt et hygiejnebind. Måske fordi det er første gang.

– Der er ikke brug for ret meget disciplin, forklarer Vimala Nargi bagefter.

– De ved, hvad de skal gøre, når her kommer donorer. De ved, at de skal være rolige og stille sig op på række og fx ikke skrike: 'Giv mig! Giv mig', fortæller hun.

Vimala Nargi har umiddelbart svært ved at forklare, hvordan pigerne har tilegnet sig den rolige adfærd.

– De er novicer, og de er buddhister, lyder den første forklaring.

Gået lidt på klingen uddyber hun dog:

– Når de er helt små, fem-seks år, ved de måske ikke helt, hvad de skal gøre, men vi gør meget ud af, at de små skal lære af de store. Vi siger, at de skal se, hvad de store gør – og de ældre børn har også på skift ansvaret for de yngre, fortæller hun.

Endvidere er der en række straffe – i værste fald slag med en tynd bambuspind.

– Kun et slag, og kun på hoften, hvor det ikke gør så ondt, siger Vimala Nargi.

Riv græs op

Slagene falder fx hvis to piger er kommet op at slås.

– Jeg siger til dem, at hvis nogen generer dig, skal du komme til mig, så finder jeg en løsning. Men hvis de begynder at slås, er jeg ligeglads med, hvem der har gjort det rette, og hvem der har gjort det forkerte. Så får begge slag, siger Vimala Nargi.

Hun understreger samtidig, at det er yderst sjældent, at der bliver slået.

– Det er ikke sket en eneste gang i løbet af det sidste år, men da vi åbnede skolen, skete det oftere. Men nu fortæller de ældre børn de yngre, at vi godt kan finde på at slå – og så bliver det slet ikke nødvendigt.

Andre mildere straffe er, at et barn skal rive græs op med fingrene eller rejse sig op og sætte sig ned et antal gange.

– Det kan fx ske, hvis de små snakker, når de skal være stille... Bla, bla, bla... Så siger vi først: 'I skal være stille'. Hvis de fortsætter, siger vi: 'Du får en advarsel'. Og hvis de fortsætter, skal de fx rejse sig op og sætte sig ned nogle gange.

Selv om børnene virker ekstremt rolige, fremtræder de ikke kuede. Fx holder nogle øjnene



åbne, da de egentlig skal bede med lukkede øjne – og det bliver ikke sanktioneret.

Vigtige donationer

I Myanmar er den offentlige, sociale sektor forsvindende lille (se faktaboks), og forældreløse og andre udsatte børn er i høj grad afhængige af den buddhistiske tradition med at donere til munke og nonner, der til gengæld hjælper udsatte – som her, hvor forældreløse får et hjem, og som det skete, da orkanen Nargis for nogle år siden hærgede og gjorde mange hjemløse.

– Det er ikke noget, jeg plejer at tale om, men faktisk kan det være krævende, at jeg er nødt til hele tiden at skaffe tilstrækkeligt med donationer, siger Vimala Nargi.

– Jeg kan godt få hovedpine af tanker som: Hvordan skal jeg skaffe penge nok til de ansattes løn? Jeg får lidt fra staten, men det er meget langt fra nok. Selv om jeg ikke bryder mig om det, er jeg nogle gange nødt til selv at kontakte nogle, der tidligere har doneret og spørge: 'Kan I hjælpe mig nu?'. Og så gør de det altid.

I dag får pigerne én efter én en coladåse i favnen. Overrækkelsen tager lang tid, men det er en del af ritualen, at giveren personligt forærer hver enkelt novice sin gave. På den måde bliver den gode karma størst.

I Myanmar er det almindeligt at se lange rækker af munke eller nonner, som bærer en tigger-skål, som folk kan lægge mad i – og så bliver der fået lagt en skefuld ris i hver enkelt skål.

Faste efter tolv

Efter dagens donation sætter tre fem-seksårige piger sig sammen. Glade gennemgår de, hvad de har fået, og især chipsene ser ud til at vække lykke.

For bedre at kunne hellige sig de åndelige værdier må buddhistiske munke og nonner ikke spise efter klokken tolv middag – og den regel gælder til dels også for noviceerne, der godt kan blive meget sultne, inden klokken lyder til morgenmad klokken halv seks om morgenen.

– Men vi gør en undtagelse med de små. Hvis de er meget sultne, må de godt få noget at spise. Ikke mad som fx ris, men gerne en snack, siger Vimala Nargi.

Efter frokosten kl. 11.00 begynder selve skoledagen, og her kommer der også børn fra lokalom-

TILFREDSHED Som nonne må Vimala Nargi ikke gifte sig eller have kæresten. 'Men jeg er ikke ulykkelig over ikke at have fået børn. Alle børnene her er mine børn', fortæller hun.

Fakta om Myanmar

Myanmar ligger i Asien med bl.a. Thailand som nabo. Tidligere har landet heddet Burma.

Ifølge Lonely Planet er Myanmar det eneste land i Sydøstasien, der bruger flere penge på militær end på sundhed og uddannelse tilsammen. Med en UNICEF-rapport som kilde opgøres det, at 29 pct. af det offentlige budget i 2012/2013 gik til forsvaret – mod 5,7 pct. til sundhed, 11 pct. til uddannelse og 0,3 pct. til social velfærd.

Landet befinder sig nu i en overgangsfase mellem militærdiktatur og demokrati – således har der i november været frie valg, men militærfolk er sikret en fjerdedel af pladserne i parlamentet.

Når man spørger Vimala Nargi, hvad de samfundsmæssige omvæltninger kommer til at betyde for hendes kombinerede skole og børnehjem, lyder svaret: 'Det må vi vente og se'.





OPTRÆDEN Syngende optræder eleverne for dagens donorer, der efterfølgende bl.a. forærer børnene chips og cola.

rådet. Skolen er gratis, og det er et af formålene, at også mindrebemidlede skal have en chance for at få en god uddannelse.

- Det, der gør mig allermest glad, er at se børnene læse, fortæller Vimala Nargi.
- Læsning er vejen til lærdom og udvikling.

Mor Vi

I dag er det eksamensdag, og vi undlader at forstyrre i klasseværelserne. I morgen begynder en måneds ferie – og de børn, der har forældre, rejser hjem.

- Så da bliver det tydeligt, hvem der ikke har forældre, og de kan godt blive kede af det. Men så plejer jeg at gøre noget ud af at sige, at det her er jeres hjem – og jeg er jeres mor Vi, siger

Jeg gør meget ud af, at pigerne skal være gode ved hinanden. Og jeg plejer at sige: 'Sådan som jeg tager mig af dig, skal du tage dig af de andre'

Vimala Nargi, ledende nonne

Vimala Nargi, der arrangerer ferieaktiviteter for de tilbageblevne som fx en tur i zoologisk have eller et besøg i Myanmars største pagode.

- Jeg plejer også at sige: 'Jeg laver mad til jer. Hvad vil I gerne spise?', siger Vimala Nargi, der selv har forældre, men som siden 11-års-alderen har levet som først novice og siden nonne.

Hun fortæller, at hun vil blive glad, hvis nogle af pigerne følger i hendes fodspor.

- Men pigerne her er frie til at leve deres liv, lige som de vil, når de har taget deres afsluttende eksamen. De behøver ikke blive nonner, og vi gør meget ud af den basale uddannelse, der ikke har noget med buddhisme at gøre, siger Vimala Nargi.

Når det gælder de forældreløse, lægger hun vægt på, at Zabu Oak Shaung kan være deres hjem hele livet.

- Det er min drøm, at nogle af dem vil leve her og fx blive lærere for andre novicer, men de kan også gøre noget helt andet – og så vil de altid være velkomne her, siger hun.

Gode venner

I pigernes sovesal opholder der sig tre ældre børn, som af forskellige grunde ikke skal til eksamen. Den ene ligger under et tæppe og sover på en sivmåtte. De to andre viser os rundt.

- Om natten er her fyldt med sivmætter, forklarer den ene.

- Der ligger børn, børn, børn overalt på gulvet. 71 børn sover vi sammen herinde.

Hvert barn har en kiste til deres personlige ejendele – de fleste med en hængelås.

- Jeg er rigtig glad for at bo her, siger den ene af pigerne.

- Jeg har nemlig rigtig mange venner.

For Vimala Nargi er det da også et mål, at pigerne skal opnå venskaber. Hun siger:

- Jeg gør meget ud af, at pigerne skal være gode ved hinanden. Og jeg plejer at sige: 'Sådan som jeg tager mig af dig, skal du tage dig af de andre'.

Det er hendes største drøm, at den kombinerede skole og børnehjem vil vokse sig endnu større – og måske blive kombineret med flere aktiviteter.

- Jeg drømmer om at lave en form for alderdomshjem – kun for nonner, siger hun.

Spørgsmålet om, hvad Vimala Nargi gerne vil sige til danske socialpædagoger, får hende til at svare uden at tøve:

- Mit vigtigste budskab er, at det afgørende er ikke, om du har penge eller en særlig baggrund. Det afgørende er, om du har vilje. Vilje til at gøre noget godt. ■

En skemalagt hverdag

- 04.30 Børnene vækkes.
- 04.45 Morgenbøn i sovesalene.
- 05.30 Morgenmad – efterfulgt af rengøring på sovesalene.
- 06.30 Læsetime i buddhistiske bøger.
- 07.30 Tid til lektier
- 09.00 Der bades og laves forskellige huslige pligter som fx rengøring af toiletter eller tilberedning af frokost.
- 10.00 Børnene undervises i Buddhas lære.
- 10.30 Frokost
- 11.00 Skoledag
- 16.30 Fritid
- 17.00 De ældste børn læser på deres værelser – de yngste kan lege.
- 18.00 Bøn
- 19.00 Læsetid til kl. 21.00. Man må læse hvad man har lyst til, men det foregår i fællesrummet – i tavshed, under overvågning af en lærer.

Kun i weekenden får børnene tilladelse til at se fjernsyn.

DEMENS

Livet er jo ikke ovre, bare fordi man rammes af demens. Det skal stadig være muligt at leve et liv med masser af indhold og livskvalitet, selv om man har fået demens, og her spiller bl.a. kommunernes aktivitetstilbud en væsentlig rolle

Sophie Løhde (V), sundheds- og ældreminister

Der er brug for socialpædagoger

Socialpædagoger og socialpædagogik er tænkt ind i arbejdet med en ny national handleplan på demensområdet. Det glæder Socialpædagogernes formand Benny Andersen, der var blandt deltagerne i demenstopmødet på Marienborg

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Det er dejligt, at socialpædagogik og socialpædagoger er på dagsordenen. Mennesker med demens har brug for det.'

Sådan sagde Socialpædagogernes formand Benny Andersen, da han havde været til demenstopmøde på Marienborg – inviteret af statsminister Lars Løkke Rasmussen og sundheds- og ældreminister Sophie Løhde. Han glædede sig bl.a. over, at ældreministeren direkte nævnte de socialpædagogiske kompetencer og sagde:

– Uden de rette kompetencer får vi ikke kvalitet i demensindsatsen. Derfor er der brug for både socialpædagoger og sundhedsfagligt personale.

Formålet med mødet var at samle såvel eksperter og fagprofessionelle som politikere, pårørende og brugerorganisationer for sammen at kvalificere arbejdet med en ny demenshandlingsplan, der skal være færdig til efteråret – og som der i alt er sat 470 mio. kr. af til at føre ud i livet.

– Det er rigtig vigtigt for mig som minister, at den kommende nationale handlingsplan kommer til at bygge på bidrag og viden og erfaringer fra alle dem, som det i sidste ende handler om: Mennesker med demens, deres pårørende og alle de mange fagprofessionelle, der arbejder på demensområdet, sagde Sophie Løhde efterfølgende på ministeriets hjemmeside.

Helhedsorienteret indsats

I forbindelse med topmødet offentliggjorde ministeriet også en 'Statusrapport på demensområdet i Danmark', der kortlægger området – og også her spiller socialpædagogik og socialpædagoger en rolle. Bl.a. bliver pædagoguddannelsen nævnt som en af flere uddannelser, der kvalificerer til arbejdet med demente, ligesom der bliver redegjort for forskellige socialpædagogiske metoder og praksisser, som eksempelvis kan bruges til at forebygge magtanvendelse.

Det forklares fx at: 'Socialpædagogisk praksis har til formål at understøtte, at en person med demens fortsat er og kan agere som et selvbestemmende menneske. Socialpædagogiske indsatser er helhedsorienterede indsatser, der har til formål at støtte borgeren i at opnå et værdigt og meningsfyldt liv. Indsatsen tager udgangspunkt i den enkelte borgers livssituation, ønsker, behov og ressourcer og dennes udviklingspotentiale. Socialpædagogiske indsatser kan bidrage til at styrke den demensramtes tryk og livskva-

litet ved at støtte vedkommende i at få overblik og struktur i hverdagen, støtte kommunikation samt styrke sociale relationer og deltagelse i meningsfulde aktiviteter m.m.'

Fokus på livskvalitet

I en pressemeddelelse slår Sophie Løhde endvidere fast, at hun lægger vægt på indsatsen for at styrke de dementes livskvalitet:

– Livet er jo ikke ovre, bare fordi man rammes af demens. Det skal stadig være muligt at leve et liv med masser af indhold og livskvalitet, selvom man har fået demens, og her spiller bl.a. kommunernes aktivitetstilbud en væsentlig rolle. Vi har en opgave foran os i at sørge for, at alle kommuner kommer op på samme høje niveau, når det gælder aktiviteter og træning til mennesker med demens.

Statusrapporten indeholder også nogle afsnit om udviklingshæmmede med demens, idet antallet af udviklingshæmmede med demens forventes at stige i fremtiden. Dels fordi flere lever længere, dels fordi visse mennesker med udviklingshæmning har forhøjet risiko for at udvikle demens tidligt. Eksempelsvis rammes omkring 80 pct. af alle med Downs Syndrom af Alzheimers.

Rapporten fastslår, at det kræver en særlig indsats at sikre livskvaliteten for udviklingshæmmede med demens – både så ansatte på fx bosteder er bekendte med de tidlige tegn, og så der kan sættes ind med relevante metoder.

Før demenstopmødet har Socialpædagogerne målrettet arbejdet for at synliggøre værdien af den socialpædagogiske faglighed i arbejdet med demente. Bl.a. ved at give input til sundhedsministeren på et rundbordsmøde, hvor også en række andre organisationer var inviteret (se artiklen 'Input til demenshandleplanen', Socialpædagogen nr. 24/2015).

Momentum

Socialpædagogernes formand Benny Andersen håber nu også, at der vil blive talt om demens og socialpædagogik i de enkelte kredse og kommuner.

– For mig er der ingen tvivl om, at der er et momentum for os som faggruppe, og at det derfor vil være rigtig fint at komme i dialog med de enkelte kommuner om socialpædagoger som en del af løsningen, siger han.

Som tidligere beskrevet i nærværende fagblad spiller socialpædagoger allerede nu en vigtig rolle i arbejdet med at give mennesker med demens en meningsfyldt hverdag. Eksempelsvis i Viborg Kommune, hvor socialpædagoger indgår i det tværfaglige team, der arbejder med aktivitet og udvikling på ældreområdet – og bl.a. fokuserer på naturoplevelser, relationer, kreativitet og motion (se artiklen 'Pionerer i kolonihaven', Socialpædagogen nr. 5/2016). ■

Find viden og inspiration om metoder til arbejdet med mennesker med demens på Sundhedsstyrelsens hjemmeside. Læs mere på www.kortlink.dk/m78z

ORGANISERING

Medlemmerne strømmer til

Kreds Nordjylland har siden 2007 oplevet en stigning i medlemstallet på næsten 24 pct. Impoverende, siger arbejds-markedsforsker

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk

Nordjyske socialpædagoger er vilde med deres fagforening. Mens mange fagforbund kæmper for at holde på medlemmerne, er der nemlig fremgang at spore hos Socialpædagogerne – ikke mindst i Kreds Nordjylland. Her man haft medlemsfremgang hvert eneste år siden 2007, viser ny opgørelse. Det svarer til en fremgang på i alt 1.017 medlemmer svarende

til en stigning på næsten 24 pct. på ni år.

– Det er meget glædeligt, at vores medlemstal bliver ved med at stige. Det har en enorm betydning, at vores medlemmer bakker op om fagforeningen. Det giver os langt mere pondus og indflydelse, når vi forhandler med arbejdsgiverne, siger Peter Kristensen, formand for Socialpædagogerne Kreds Nordjylland.

Den positive udvikling er kommet i en periode, hvor mange af de øvrige fagforeninger har oplevet store medlemsfald.

– Vi hører hele tiden om problemerne med medlemsflugt fra fagbevægelsen, og det er rigtig trist. Men derfor er det dejligt, at vi også kan vise, at det sagtens kan gå fremad for fagforenin-

gerne, siger Peter Kristensen, som samtidig glæder sig over, at Socialpædagogerne generelt oplever medlemsfremgang i disse år og snart nærmer sig de 40.000 medlemmer.

En stærkere fagforening

Ifølge arbejdsmarkedsforsker Laust Høgedahl fra Aalborg Universitet er der flere årsager til, at den nordjyske kreds oplever en så markant – og imponerende – fremgang.

– Først og fremmest må medlemmerne jo være glade for deres fagforening. Men desuden spiller det også ind, at socialpædagogerne har en fagforening med en stærk professionsprofil. Medlemmerne føler sig hjemme og kan fx slet ikke forestille sig at skifte til en gul fagforening. Det er først og fremmest et problem

for de fagforeninger, som ikke har så stærk en faglig identitet som Socialpædagogerne, siger Laust Høgedahl.

Ifølge Peter Kristensen er det i høj grad de nyuddannede socialpædagoger i Nordjylland, der melder sig ind. Og kredsen gør da også meget ud af at være synlige på pædagoguddannelserne i kredsen – bl.a. i forbindelse med de studerendes indkald i den første lønnede praktik på uddannelsen i Aalborg.

– Her har vi to undervisningsdage til rådighed, hvor vi møder og underviser de studerende. Vi oplever, at de unge pludselig synes, at fagforeningen giver mening, når vi snakker om deres fag og det, der optager dem – når vi ikke bare er nogle, der står med et regelsæt i hånden, siger kredsformanden. ■

DOKUMENTATION

Guide til viden om egen praksis

Ny håndbog fra Socialstyrelsen skal lette arbejdet med dokumentation og evaluering

Af Jens Nielsen, jni@sl.dk

Bøvler I med dokumentationen af den daglige indsats? Er det svært at få evalueringen af det afsluttede projekt til at give mening? Så er der måske hjælp at hente i en ny, praksisnær håndbog, som Socialstyrelsen har lavet med faglige indspark fra en følge-gruppe, hvor også Socialpædagogerne var med.

'Resultatdokumentation og evaluering – håndbog for sociale tilbud' hedder publikationen, der både er udkommet i trykt udgave og kan downloades sammen med en række af de værktøjer, der hører til de syv faser i dokumentationsarbejdet, der beskrives i bogen.

Håndbogen er skrevet til de fagpersoner, der ude på landets 2.000 sociale tilbud i det daglige har ansvaret for at sikre og udvikle kvaliteten i indsatsen.

– Håndbogen skal være en hjælp til socialpædagogen, sosu-assistenten og psykologen, der gerne vil blive bedre til at dokumentere og evaluere de resultater, som tilbuddene opnår

for borgerne. Det er vigtigt, at gode rutiner for dokumentation og fakta supplerer den gode mavefølelse, så vi gør det, der virker for borgerne. Jeg er optaget af, at vi forbedrer kvaliteten på de sociale bosteder, og det kan håndbogen være med til, siger social- og indenrigsminister Karen Ellemann (V) i en kommentar til udgivelsen.

Håndbogen beskriver de syv faser, som et tilbud kan gennemgå i udviklingen af en vidensbaseret praksis, og giver bud på fremgangsmåde og værktøjer, ligesom der er rakt ud efter praksis gennem konkrete cases og erfaringer fra tilbud i Danmark.

Det handler fx om voksne med handicap, som sætter sig konkrete mål for, hvor meget de vil kunne selv, når de skal i bad, og om unge med stofmisbrug, som skal svare på, hvad de kunne bruge indsatsen til, når de har været i behandling.

Socialstyrelsen præsenterer i juni bogen og dens model for videns- og databaseret kvalitetsudvikling på temamøder for ledere og fagpersoner i Odense og i København. ■

*Håndbogen kan downloades via www.kortlink.dk/m78v
Læs mere om temamøderne på www.socialstyrelsen.dk/aktiviteter*

ARBEJDSMILJØ

Ulykker bekæmpes med faglighed

Gode vaner, ledelse og tillid forebygger arbejdsulykker på Bostedet Lyngdal – det fremgår af en ny statusrapport om arbejdsulykker

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk

Fysisk og psykisk arbejdsmiljø opfattes ofte som to forskellige størrelser – og mange steder er der ikke tradition for at begynde med at løfte det psykiske arbejdsmiljø, hvis man ønsker at forebygge arbejdsulykker. Men faktisk giver det god mening at arbejde med positive arbejdsmiljøfaktorer som trivsel, tillid, indflydelse og retfærdighed, hvis man vil minimere omfanget af ulykker. Det viser erfaringerne fra Bostedet Lyngdal i Birkerød, hvor man har reduceret antallet af voldsregistreringer med 90 pct. og sænket sygefraværet med 33 pct. i perioden fra 2011 til 2014.

Historien om Bostedet Lyngdal, der i 2014 var nomineret til Arbejdsmiljøprisen i kategorien arbejdsulykker, indgår i en ny statusrapport om arbejdsulykker og forebyggelse, som Arbejdsmiljørådet netop har udgivet. Rapporten sætter fokus på forskellige aspekter inden for emnerne arbejdsulykker og forebyggelse af arbejdsulykker – og Bostedet Lyngdal indgår som et eksempel på, at man ved at arbejde med både høj faglighed, god kommunikation, tillid og ledelse har formået at skabe et markant bedre arbejdsmiljø med færre arbejdsulykker og lavere sygefravær.

Forebyggelse af arbejdsulykker har været et prioriteret område for den danske arbejdsmiljøindsats gennem de sidste 15 år – og rapporten om arbejdsulykker og forebyggelse samler den nyeste viden på området samt en række gode eksempler på tilgange, der har nedbragt antallet af arbejdsulykker. Rapporten peger bl.a. på, at der på mange arbejdspladser er en tendens til at rette forebyggende tiltag mod det individuelle niveau fremfor at fokusere på de forhold, der arbejdes under.

Et fagligt løft

I kapitlet om positive faktorer i forhold til ulykkesforebyggelse kan man læse, hvordan en målrettet indsats for at forbedre arbejdsmiljøet på Bostedet Lyngdal har ført til, at beboerne, som er voksne med varigt nedsat psykisk funktionsniveau, er blevet meget mindre voldelige, så slag, spark, skub og niv i dag fylder langt mindre i hverdagen.

Nøglen til et bedre arbejdsmiljø på den socialpædagogiske arbejdsplads er først og fremmest, at fagligheden har fået et markant løft. Medarbejderne er blevet videreuddannet i både neuropædagogik, kommunikation og samarbejde – og det stærke fokus på faglighed har bl.a. ført til grundigere kortlægninger og beskrivelser af hver enkelt beboer samt systematiske voldsregistreringer, ligesom positive faktorer som engagement, indflydelse og social støtte er blevet konkrete værktøjer på arbejdspladsen. ■

Læs Arbejdsmiljørådets rapport om arbejdsulykker og forebyggelse via www.kortlink.dk/m6vf

NOTER

Større forbrug på socialområdet i 2015

Kommunerne brugte flere penge på det specialiserede område i 2015 end året før. Det står klart, når man kigger ned gennem kommunernes regnskaber, som Danmarks Statistik offentliggjorde i april, og som Socialpædagogerne har analyseret. Såvel på børn- og ungeområdet som på voksenhandicapområdet brugte kommunerne i 2015 1,8 pct. mere end i 2014 og 3,7 mere, end kommunerne havde budgetteret med. Det glæder Socialpædagogernes formand Benny Andersen: 'Det må alt andet lige betyde flere muligheder for den 'rigtige' indsats overfor de drenge, piger og voksne, der har brug for det', siger han. Kigger man derimod på budgetterne for 2016, ser det mere dystert ud. Her budgetterer kommunerne med at bruge 4 pct. mindre på det specialiserede område, end tilfældet var i 2015.

jni

Kerneopgaven kort fortalt

Begrebet kerneopgaven er blevet en del af hverdags sproget på mange arbejdspladser. Men hvordan definerer man kerneopgaven og bruger den som afsæt for arbejdet i praksis? Det kan man nu hente inspiration til i en ny publikation fra Projekt Fremfærd – 'Kerneopgaven i hverdagen'. Formålet med hæftet er at hjælpe kommunale arbejdspladser til at kunne formulere kerneopgaven, kvalificere dialogen omkring kerneopgaven og arbejde bevidst med kerneopgaven i praksis. Der er også gode råd til, hvordan man kan indtænke borgernes behov og ressourcer og koble trivsel tættere til opgaveløsningen. Hæftet er skrevet til ledere og medarbejdere, der ønsker ny viden og inspiration til at udvikle de kommunale kerneopgaver. Det kan downloades via www.kortlink.dk/m74u

tln

Uddannelse hjælper ikke udsatte unge

Når udsatte unge skal forsøge at finde fodfæste på arbejdsmarkedet, så hjælper det slet ikke eller kun i begrænset omfang, at de tager en uddannelse. Det viser en ny analyse fra tænketanken Dea, skriver Politiken. Analysen sammenligner dem, der ender på passiv forsørgelse med dem, der ikke gør – og involverer 630.000 personer mellem 25 og 34 år. Den peger bl.a. på hvilke forhold, der øger risikoen for senere i livet at stå uden for arbejdsmarkedet og ser på, hvorvidt uddannelse har haft nogen betydning. Blandt de forhold, der betyder mest for, om man ender i langtidsledighed, er handicap, en psykisk lidelse og anbringelse uden for hjemmet, og jo flere af disse risikofaktorer, der er til stede, jo mindre effekt har uddannelse i forhold til at forhindre langtidsledighed.

tln

Udsatte får hjælp til tandlægeregningen

Siden 2013 har der i finansloven været afsat midler til en pulje, der skulle hjælpe fattige med at få hjælp til deres tandlægeregning. Og hvor det i de første år gik noget sløvt med at få pengene brugt, er der nu kommet fart i puljen. Det skriver Altinget.dk. Ifølge et nyt svar til Folketinget fra Beskæftigelsesministeriet skønnes det, at hele puljen på ca. 180 mio. kr. forventes opbrugt med udgangen af i år. Ordningen giver mulighed for, at udsatte borgere kan få tilskud til tandlægebesøg på mellem 60 og 100 pct. af den samlede tandlægeregning, der overstiger 600 kr. Ordningen skal evalueres i juni 2016.

tln



Udviklingshæmmedes ret til egen seksualitet

Synspunkter

Bringes efter en redaktionel vurdering. Synspunkter må højst fylde 8.000 anslag.

Læserbreve

Socialpædagogen er forpligtet til at optage læserbreve fra medlemmer. De må højst fylde 2.000 anslag. Læserbreve med injurierende indhold kan afvises.

Læserbreve og synspunkter, der bringes i bladet, offentliggøres også på internettet.

Læserbreve og synspunkter sendes til redaktionen@sl.dk

Ved at begrænse mulighederne for udviklingshæmmedes seksualitet, går vi et skridt tilbage i den pædagogiske udvikling

Af Simon Ravnborg, socialpædagog

Vi bliver alle født med en seksualitet. Seksualitet er en del af os igennem hele vores liv, uanset hvilken personlighed vi har, eller om man er udviklingshæmmet eller ej. Seksualiteten udvikler sig igennem hele livet, forandrer sig og er derved individuel for den enkelte person.

De fleste af os kan genkende situationen med børn, der leger 'doktorleg', hvor de undersøger hinanden. Dette er en vigtig del af børns udvikling – for at de lærer deres krop at kende, og for at de får et naturligt og fornuftigt forhold til deres seksualitet. Hvis ikke de får de rette stimuleringer og udfordringer, kan der ifølge

nogle teoretikere ske en forandring i deres udvikling.

Sexologen Jørgen Buttenschön fremhæver et begreb, han beskriver som fejludvikling i sin bog 'Sexologi', hvor han fortæller, at der kan opstå en forkert udvikling i de udviklingshæmmedes seksualitet. Særligt i kraft af deres infantile adfærd og eventuelle manglende forståelse for emnet seksualitet samt omgivelsernes manglende forståelse og vilje til at hjælpe personerne på vej til at få en seksualitet trods de udfordringer, der ligger.

Derved vil der opstå nogle mangler og skævvridninger i den udvikling, personerne har behov for, så personerne får andre tendenser i deres seksualitet end omgivelsernes normer – det er det, Jørgen Buttenschön kalder fejludvikling.

Et eksempel fra Jørgen Buttenschøns bog:

En person med nedsat funktionsevne går i en normal skoleklasse og ønsker en partner, men har svært ved at komme i kontakt med det modsatte køn

på sin egen alder i kraft af sit handicap. Derfor søger personen længere ned i aldersklasserne for at få opmærksomhed fra pigerne – med større succes.

Privatliv – for alle?

Uanset ens mentale og fysiske udvikling har udviklingshæmmede ifølge FN's handicapkonvention samme ret til et privatliv som andre, og ingen har ret til at blande sig i deres privatliv og familieliv.

Når vi siger privatliv, siger vi i mange tilfælde også sexliv. I samme forbindelse udtrykker FN's standardregler, at mennesker med handicap ikke nægtes mulighed for at opleve deres egen seksualitet og have seksuelle forhold.

Det er vigtigt at nævne, at forskellen på FN's handicapkonvention og standardreglerne er, at konventionen er juridisk bindende i modsætning til standardreglerne, der snarere er moralsk forpligtigende og et politisk redskab.

I forlængelse af dette mener jeg, at det er værd at nævne, at

Københavns Kommune i 2006 politisk besluttede, at medarbejdere ikke må tilbyde at tage kontakt til en prostitueret på vegne af en beboer. En situation, jeg blev opmærksom på i forbindelse med empiriindsamlingen til min og min makkers bachelor som pædagoger, 'Mennesker med nedsat funktionsevnes rettigheder til seksualitet' fra juni 2015.

Selvom hensigten fra kommunen var at gøre en indsats over for prostitution, kan det stadig diskuteres, om man krænker borgernes rettigheder til at have en seksualitet på deres egne vilkår. Vi kommer ikke uden om, at udviklingshæmmede har nogle rettigheder, og at de også har en seksualitet, vi må anerkende – uanset deres udvikling.

I kraft af, at det i Danmark er lovligt at gå til en prostitueret, mener jeg, at vi diskriminerer ved at lave særregler for udviklingshæmmede – uanset hvilke hensigter, man har med beslutningen. Der kan være en risiko for, at man overtræder konventionen ved at fjerne deres muligheder til at få hjælp til at tage kontakt til en prostitueret i de tilfælde, de ikke selv kan. Særligt med tiltaget fra Københavns Kommune, hvor jeg mener, man bør være opmærksom på konsekvenserne af en sådan politisk beslutning.

I strid med konventionen?

FN's handicapkonventions afsnit 5 udtrykker at 'alle er lige for loven, og at alle uden nogen form for diskrimination har ret til lige beskyttelse og til at drage samme nytte af loven'.

Og i afsnit 22 slås det fast, at personer med handicap har samme ret til et privatliv som

Det er vel næppe inklusion, at man med en politisk beslutning hindrer en enkelt gruppe mennesker i at få kontakt til en prostitueret – oven i købet den gruppe, man ellers har fokus på angående inklusion. Vil man inddrage udviklingshæmmede i samfundet, hvor de også får deres rettigheder, eller vil man ikke?

andre. Det betyder, at ingen har ret til at blande sig i deres privatliv og familieliv.

Men i kraft af at man hindrer udviklingshæmmede i at få adgang til at opsøge en prostitueret, kan det offentlige system på den måde let komme i konflikt med FN's handicapkonvention gennem politiske beslutninger.

Jeg mener, man bør revurdere den politiske beslutning, Københavns Kommune har truffet, og tage højde for, hvordan det håndteres i forhold til handicapkonventionen.

Der ligger dog også nogle klare etiske problematikker i det med at gå til en prostitueret. Både om det er moralsk rigtigt at købe sex hos en person, der sælger sin egen krop, og at man ikke ved, hvilke forhold der ligger bag. Eksempelvis om kvinden gør det under tvang fra en bagmand eller af økonomisk nød.

Men det kan også være et dilemma fra personalets side, i kraft af, at det som personale kan være grænseoverskridende at tage kontakt til en prostitu-

eret. Hvorimod det for andre er en del af arbejdet. Men man kan vel heller ikke tvinge en medarbejder til det, da vi alle sammen er mennesker og har forskellige grænser? Men hvor går grænsen så for, hvornår vi skal hjælpe borgerne eller ej?

Rettigheder og dilemmaer

Til trods for de etiske dilemmaer, er der klare regler og love på vegne af de udviklingshæmmede, der ikke burde være til at tage fejl af. Ligeledes er der nogle konkrete internationale retningslinjer til landets politiske system. En lovgivning, der fortæller, at det er lovligt at tage kontakt til en prostitueret, og da det er kommunens hensigt at sætte fokus på forebyggelse og hjælpe prostituerede, så kan man spørge sig selv, hvorfor man kun har sat fokus på de udviklingshæmmedes ret til at få kontakt til en prostitueret.

De udviklingshæmmede bør ikke begrænses i deres seksualitet inden for lovens rammer, men stå på lige fod med andre i samfundet.

De udviklingshæmmede har en seksualitet og seksuelle behov som alle andre mennesker, og fordi man er anderledes, er ens behov ikke nødvendigvis meget anderledes. De har også behov for almindelig omsorg, blive krammet, kærlige berøringer, onanere, sex, kærlighed fra familie, venner og kærester.

Flere udviklingshæmmede har i større eller mindre grad nogle fysiske eller psykiske barrierer mellem dem selv og deres seksualitet, og dem har vi pligt til at være med til at hjælpe dem med at håndtere, så de også kan få et værdigt liv – og nogle udviklingshæmmede benytter prostituerede, fordi de måske ikke har samme muligheder for kærester og sex som andre mennesker.

Da den politiske beslutning er taget for at gøre en indsats over for prostitution, som det bliver formuleret i en mail fra Københavns kommune, kan det så forsvares kun at fjerne mulighederne hos én gruppe mennesker?

Der er i samfundet stor fokus på inklusion i disse tider, både i skoler, bosteder, institutioner og på seminarerne. Det er vel næppe inklusion, at man med en politisk beslutning hindrer en enkelt gruppe mennesker i at få kontakt til en prostitueret – oven i købet den gruppe, man ellers har fokus på angående inklusion. Vil man inddrage udviklingshæmmede i samfundet, hvor de også får deres rettigheder, eller vil man ikke?

Bør vi ikke alle fra tid til anden kigge indad og spørge os selv, om vi accepterer nogle af de betydningsfulde forandringer, der sker i samfundet, og som vi som mennesker selv kan være med til at påvirke? ■

Vi kræver handling!



Af Michel Kikkenborg, FTR

I påsken skete det igen. Endnu en socialarbejder er død, imens hun udførte sit arbejde for det offentlige Danmark. Myrdet af en psykisk syg mand, der angiveligt ikke ønskede at slå nogen ihjel, men som var plaget og forpint af sin sygdom... Vi kender historien og har hørt både den og lignende historier alt for mange gange de sidste år.

Dette er nærmest hele Danmark enige om *ikke* er i orden, men der sker bare ikke rigtig noget ved det. Bevares, der snakkes en masse om det, der skrives læserbreve af gode folk (bl.a. af vores egen Benny Andersen), der tages lokale drøftelser i MED-udvalg og der risikovurderes på livet løs. Men alle disse gode intentioner er ikke noget værd, når det er selve grundpræmissen for arbejdet, den er gal med!

Forleden dag blev jeg ringet op af en medarbejder i socialpsykiatrien i mit område – han var bange, snakkede usammenhængende og virkede konfus. Det viste sig, da jeg fik talt ham til ro, at han havde været udsat for ikke bare én episode af 'vold og trusler', som godt og vel to tredjedele af socialpædagogerne i Region Hovedstaden årligt er udsat for, men for adskillige. Han var blevet slået ned med en genstand, herefter 'tvunget' til at politianmelde sagen og gerningsmanden, grundet straffelov og offererstatningslov. Nu skulle han så i retten og vidne imod beboeren, hvorefter denne havde truet ham med, at hvis han vidnede, så ville han slå ham ihjel, og han vidste i øvrigt godt, hvor han boede...

Dette er jo desværre ikke et enkeltstående tilfælde, men nærmere vores hverdag som socialpædagoger i psykiatrien, og det er det egentlige og

grundlæggende problem! Vores arbejdsopgaver og de rammer, vi arbejder under, er ikke forenelige. Og med al respekt for Søren Pind og hans arbejde, så ser jeg ikke, at en respektpakke med hårdere straffe for at true offentligt ansatte kan afhjælpe den problematik, vi står med i vores arbejde (og jeg betvivler også effekten på andre områder, men det vil jeg ikke belemre jer med her).

Nej, nu vil vi se reel politisk handling, hvor der bliver arbejdet med, hvordan vi kan få økonomi til bedre normeringer på bostederne, flere senge i psykiatrien, bedre uddannelse til personalet, men også hvordan vi sikrer en mere smidig og sammenhængende opgavevaretagelse imellem sygehuspsykiatrien i regionerne og socialpsykiatrien i kommunerne. Hvordan sørger vi for, at tilliden til hinandens faglighed bliver så stor, at hvis den ene part foretager en faglig vurdering, så arbejder den anden part ud fra denne i stedet for at underkende den? Der skal kigges på lovgivning – bl.a. psykiatriloven kontra socialloven: Hvordan sikrer vi, at socialpædagoger, der arbejder med psykisk syge mennesker, også får hjemmel til at foretage de fagligt begrundede handlinger, der kræves, såsom tvangsforanstaltninger, medicinering m.m. Der er så rigeligt at tage fat på.

Så opråbet herfra er: Kære forbund og politikere, *nu skal det være slut!* Vi accepterer ikke, at det er livsfarligt at gå på arbejde for nogle socialpædagoger – vi kræver *handling!* ■

Michel Kikkenborg er FTR på psykiatriområdet i Region Hovedstaden og medlem af bestyrelsen i Kreds Storkøbenhavn.



- Er du/I udsat for vold og trusler i dit/jeres daglige arbejde?
- Har din/jeres arbejdsplads fokus på volds forebyggelse?
- Hvordan tror I bedst, at vi kan nedbringe omfanget af vold og trusler i det pædagogiske arbejde?

Deltag i debatten på
socialpaedagogen.dk/prik